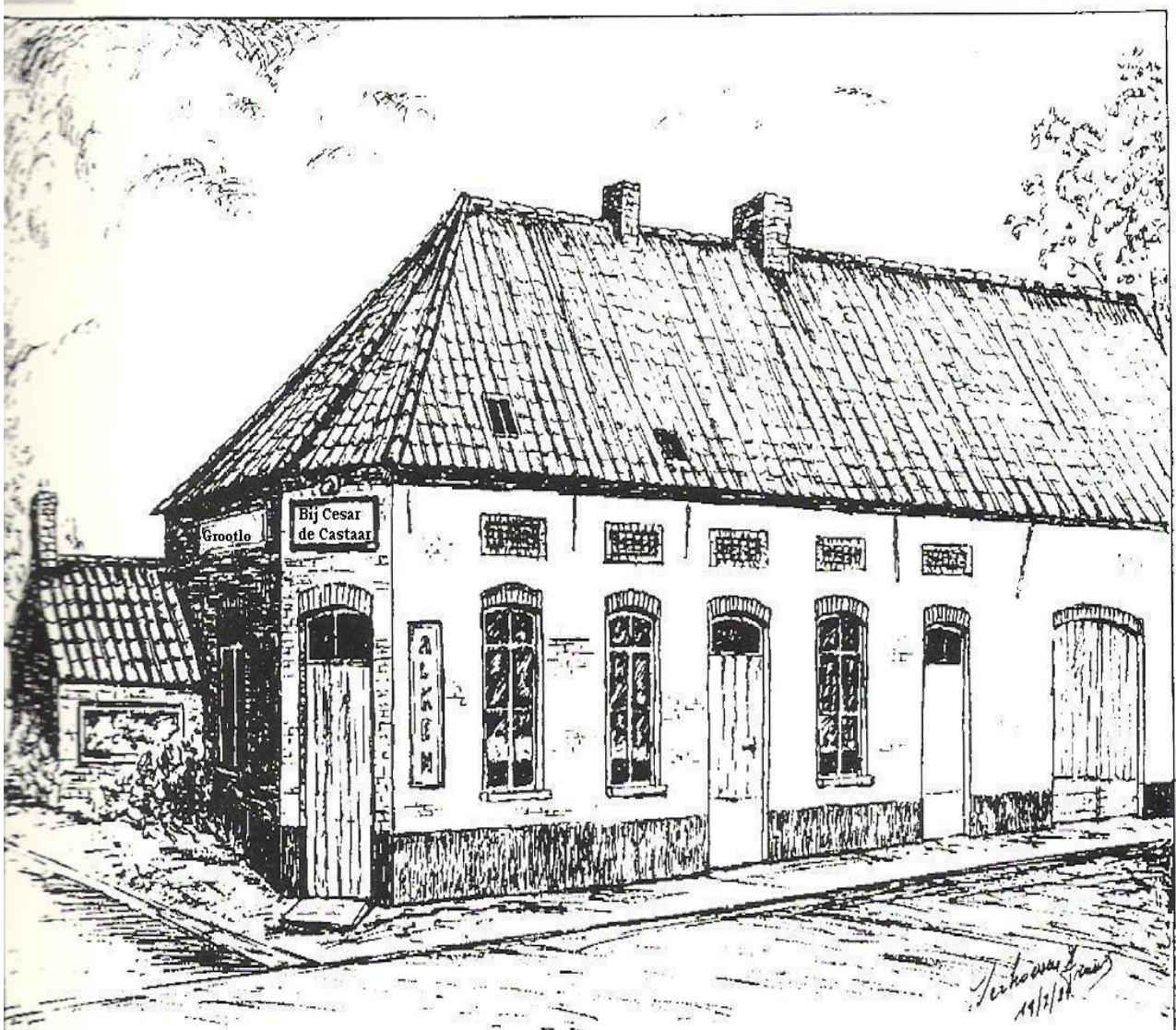

BIJ CESAR DE CASTAAR

Blijspel in 4 bedrijven

door: Karl Wauters

Midden fond:	Volledig ingerichte toog. Achter de toog een radio. Voor de toog 5 barkrukken.
Jardin fond:	Telefoon aan de muur. Groot bord voor notities. Een kapstok.
Cour centrum:	Affiches aan de muur. Tegen de muur een zetel voor Cesar met daarnaast een bijzet tafeltje. Een tafel met 4 stoelen.
Jardin centrum:	Buitendeur. Een tafel met 4 stoelen.
Cour front:	Wc-deur. Een stopcontact. Een tafel met 4 stoelen.
Jardin front:	Raam. Een tafel met 4 stoelen.

Indien er een klein podium voor handen is volstaat het te spelen met 2 tafels. De verdere aankleding van het café is volledig naar keuze van de regisseur.

PERSOONSBESCHRIJVING:

Dit toneelstuk komt beter tot zijn recht als het gelezen en gespeeld wordt in het plaatselijk dialect. Enkel Bertha en Frederick spreken beschaafd Nederlands.

Cesar:	75 jaar.	Hoort niet goed. hij heeft telkens een wandelstok bij. gewone kleding
Wiske :	50 jaar.	Gewone kleding.
Saartje:	22 jaar.	Vriendelijk meisje. in bedrijf 1 en 2 zwangerschapskleding. bedrijf 3 en 4 gewone kleding.
Bertha :	55 jaar.	Zij is een streng type en laat dat duidelijk merken. mooie kleding.
Franske:	40 jaar	Vriendelijk en plezierig type maar onhandig. gewone kleding behalve bedrijf 4. dan draagt hij een postuniform.
Toon:	50 jaar.	Vriendelijk en plezierig type. postuniform behalve bedrijf 2. dan draagt hij gewone kledij.
Fred:	25 jaar.	Vriendelijk maar geleerd type. zeer beleefd. bedrijf 1 en 2 postuniform. bedrijf 3 en 4 maatpak.
Roza :	45 jaar.	Vriendelijk. sinds ze de lotto gewonnen heeft raakt ze in de ban van mooie kleding. bij haar eerste verschijning gewone kleding. daarna telkens andere kleding bij haar verschijning. wanneer ze naar de juwelier is geweest een overvloed aan juwelen. in bedrijf 4 slordige kleding.
Jef:	50 jaar.	Bij voorkeur zeer grote acteur. vriendelijk type. gierig. in bedrijf 2 gewone kleding. bedrijf 3 en 4 beenhouwersjas.

BEDRIJF 1: MAANDAG VOORMIDDAG

(Als het doek opengaat is het hele podium leeg. We horen luid geklop op de buiten deur en Wiske komt op via de privé deur.)

Wiske :	Ja. ja. Ik kom. Wat is dat lawaai hier toch. (Wiske doet de buitendeur open en Franske komt op en gaat richting toog. Wiske volgt hem.)
Franske :	Zeg, je weet niet hoe koud het is zeker. Ik bevries bijna daar buiten.

Wiske : Wat kom jij hier al doen om 8 uur s'morgens?

Franske : Mij een beetje verwarmen en een pint drinken.

Wiske : Heb jij thuis geen kachel en geen bak bier dat je een mens moet lastig vallen zo vroeg op de morgen.

Franske : Weet jij wel hoeveel dat de steenkolen kosten tegenwoordig. Dat kan ik niet betalen met dat beetje geld van het ocmw.

Wiske : En daarom kom je naar hier?

Franske : Ah ja, hier is de verwarming gratis en ik moet er niet voor werken. (Franske gaat op een barkruk zitten. Ondertussen is Wiske alles aan het opruimen van de vorige dag. Op alle tafels staan er enkele glazen en vuile asbakken.)

Wiske : Daar is het jou om te doen. Is het niet waar?

Franske : (vlug.) Hier is gisteren veel volk geweest zeker.

Wiske : Wat is er. We kijken af van onderwerp. Je kan niet winnen hé. En ja. Er is hier gisteren veel volk geweest. Hoe kwam het dat je zo vlug weg was?

Franske : Dat is de schuld van Roza.

Wiske : Roza?

Franske : Ja. Met haar pannenkoeken. Ik weet niet wat ze er in gedaan heeft, maar erg zuiver was het toch niet.

Wiske : Bij mij waren dat toch goede pannenkoeken. Maar ik drink daar koffie bij en geen bier.

Franske : Ik heb de hele avond op de wc gezeten. Ik heb een hele toffe avond gehad. Hard gelachen.

Wiske : Wij hebben hier ook gelachen. Korte Jul, lange Pier, Toon de facteur en rosse Tist waren met de kaarten aan het spelen en onze va verraadde alle kaarten van korte Jul. Hij had niet door dat hij moest zwijgen.

Franske : Ja, de Cesar. Ik heb het nog al gezegd. De naam van dit café past geweldig bij de eigenaar. Het is inderdaad ne castaar. (Wiske komt achter den toog staan)

Wiske : Het café ziet er nu toch al wat beter uit en nu hier achter den toog een beetje werken en dan is alles weer proper.

Franske : Wiske. Krijg ik nu eens een pintje en schrijf het maar op de rekening.

Wiske : Ah nee, hé Franske.

Franske : Waarom niet. Ik geef toch elke maand mijn geld af dat ik krijg van het OCMW.

Wiske : Ja, maar je staat wel een maand achter. Je kan niet blijven gratis drinken.

Franske : Allee. Dan krijg ik hier geen drinken meer.

Wiske : Dat wil ik niet zeggen, maar je zou moeten, allee, hoe moet ik het zeggen, je zou moeten gaan werk zoeken.

Franske : Ik? Werk gaan zoeken?

Wiske : Ja. Waarom? Ben je daar misschien te mooi voor.

Franske : Wiske. Nu moet je toch eens goed luisteren. Welke baas gaat nu iemand aannemen van 40 jaar. Niemand !! Ik ben te oud om te werken.

Wiske : Er moet toch een oplossing zijn. Ik kan u toch geen gratis drank blijven geven.

Franske : Wiske. We zwijgen er over. Ik ben te oud om werk te zoeken en ik zal je wel alles terug betalen.

Desnoods moet ik hier bij u komen pinten spoelen.

Wiske : Maar. Dat is het.

Franske : Wat?

Wiske : Ik neem u in dienst als huisvrouw en in ruil mag je hier gratis drinken.

Franske : Huisvrouw?

Wiske : Of huisman. Je mag het noemen zoals je wil.

Franske : En wat moet ik dan zoal doen als huisman?

Wiske : Strijken, wassen, afwassen, winkelen, het café opruimen, eten maken en nog vele andere dingen.

Franske : En je vraagt je niet af, of ik dat allemaal kan.

Wiske : Franske. Het is dat of geen drinken meer.

Franske : Ik hoor het al. Ik heb weinig keuze.
Allee, het is in orde. Vanaf nu ben ik uw huisman. Wat is mijn eerste werk, bazin?

Wiske : Blijf maar Wiske zeggen. Dat klinkt veel beter.
Uw eerste werk is aardappelen schillen. Ik zal alles wat u nodig hebt eens gaan halen.
(Op dat ogenblik komt Roza op via de buiten deur. Zij heeft een krant en een lotto formulier bij.)

Roza : Wiske. Pak een boekje en een stylo. Want ik geef een dubbele tournee.

Franske : Allee. Ik heb weer geluk.

Wiske : Wat is er gebeurd Roza. Je bent zo vrolijk.

Roza : Wiske en Franske. Nu heb ik een groot verhaal. En een prachtig verhaal. En het is nog echt waar, dat is nog het belangrijkste.

Franske : Allee. Vertel.

Roza : Eerst ga ik zitten en gaan jullie ook maar zitten, want je gaat verschieten.
(Roza gaat zitten aan een tafel. Wiske gaat zitten op de barkruk die zich bevindt achter de toog.)

Franske : Duurt dat nog lang of moet ik het vertellen.

Roza : Nee. Nee. Wacht. Luister goed. Wiske, breng eens een tas koffie als er al is zo vroeg op de morgen en geef Franske ook maar iets.

Franske : (vlug) Twee pintjes.

Wiske : Twee?

Franske : Ah ja. Roza geeft toch een dubbele tournee, heeft ze gezegd.

Roza : Ja. Ja. Dat heb ik gezegd en zoiets zal Franske geen twee keer laten zeggen.

Wiske : Ja. Roza we kennen hem hé.
(Wiske tapt de twee pintjes en maakt de koffie klaar voor Roza.)

Franske : Ga je nu nog uw verhaal vertellen of hoe zit dat?

Roza : Je bent nieuwsgierig zeker?

Wiske : Nee, Roza dat is hij niet, maar hij weet graag veel.

Roza : Wel. Deze morgen ging ik zoals altijd om 7 00 uur naar Marie om een krant te kopen.
Ik kom daar binnen en geef Marie 50 frank en ik krijg 20 frank terug en een krant.

Franske : Bravo. Heb je dat alleen gevonden?

Wiske : Stil toch. Laat ze verder vertellen.

Roza : Daarna heb ik nog een beetje gepraat met Marie en toen ben ik naar huis gegaan.

Franske: Ik geniet echt van uw verhaal.

Roza : Toen ik thuis kwam legde ik de krant op tafel en begon te lezen. Ik begon bij bladzijde 1 natuurlijk. Daarna volgde blz. 2 en dan blz. 3.

Franske : Amaai. Spannend. Ik durf niet meer luisteren.

Wiske : Ja Roza, nu vind ik toch ook dat je overdrijft.

ROZA : Luister. Luister. Nu gaat het komen. Ik was beland bij blz 15. En kijk nu goed.
(Roza doet de krant open op blz 15. Franske komt bij haar staan en Wiske brengt de tas koffie naar Roza en blijft ook bij haar staan.)
Wat staat er hier?

Franske : Er staat zoveel.

Roza : De lotto cijfers. De winnende nummers zijn: 1-2-3-4-5 en 6 en het reserve getal is 7.

Franske : Dat zijn stomme nummers.

Wiske : Ik zou niet weten of iemand zulke nummers zou invullen. Daar kan je toch nooit mee winnen.

Franske : Wie zoiets invult is zo stom als het achterste van een varken.

Roza : Ik heb die nummers ingevuld. Hier kijk maar.
(Roza laat het lotto formulier zien en steekt het daarna weg in haar handtas.)

Franske : Heb jij die stomme nummers ingevuld?

Wiske : Maar Roza dan heb jij de lotto gewonnen.

Roza : Inderdaad.

Franske : Nu moet ik toch eens even gaan zitten. Roza heeft de lotto gewonnen. Ik kan het niet geloven.
(Franske gaat terug zitten op een barkruk en drinkt nog eens van zijn bier om te bekomen.)

Wiske : En hoeveel geld heb je nu gewonnen roza?

Roza : Houd u vast, want ik ga het maar 1 keer zeggen.
Ik heb 40 753 962 bef gewonnen. En als je me niet gelooft. Hier staat het geschreven op blz. 15.
(Wiske gaat zitten aan de tafel van Roza.)

Wiske : En wat ga je nu met al dat geld doen?

Roza : Oh. Van alles. Maar eerst ga ik naar de gemeente om mijn ontslag te vragen. Kuisvrouw spelen op het gemeentehuis, dat past toch niet bij een dame van mijn standing.

Franske : Roza. Als ik u een goede raad mag geven. Pas op voor de mannen die achter een rijke vrouw zitten, want voor dat je het weet heb je er een aan de haak geslagen.

Wiske : Wat wil je daar mee zeggen Franske. Riek je soms geld?

Franske : Nee. Ik wil Roza maar goede raad geven.

Wiske : Dat kennen we. Maar ik zal de aardappelen eens gaan halen, dan kan je ze schillen.
(Wiske staat recht en gaat richting toog.)

Roza : Wat is er? Moet je werken om je drank te kunnen betalen?

Franske : Nee. Nee. Dat is een vriendendienst.

Wiske : Niet liegen hé, Franske en daarbij Roza gelooft dat toch niet.
(Op dat ogenblik komt Cesar op via de privé deur en gaat zitten in zijn zetel.)

Cesar : Beste vrienden. Hier zijn we dan. Gezond en wel om een nieuwe dag te beginnen.

Franske Cesar. Weet je het laatste nieuws al?

Cesar : Hé?

Franske : (luid.) Weet je het laatste nieuws al?

Cesar: Nee.

Franske : (luid.) Roza heeft de lotto gewonnen.

Roza : (luid.) Ja. Dat is waar.

Cesar : Maar dat is mooi.

Wiske: (luid) Va, moet je iets hebben voor te drinken.

Cesar: Ja. Een tas koffie. Zeg Roza. Wanneer mag ik eens mee rijden? (Wiske gaat achter de toog staan.)

Roza: Meerijden?

Wiske: (luid.) Va, wat wil je daar nu mee zeggen?

Cesar: Daarjuist heeft Roza toch gezegd dat ze een otto gewonnen heeft. (otto wil zeggen auto.)

Wiske: (luid.) Roza heeft geen auto gewonnen, maar de lotto. (Wiske brengt een tas koffie naar Cesar en gaat daarna terug achter de toog staan.)

Franske: (luid.) Cesar, ze heeft geld gewonnen.

Cesar : Ah. Centjes.
Daar kan ik niets mee doen. Ik heb genoeg bezittingen.

Wiske: Dat zegt hij nu altijd. Maar buiten dit café weet ik niet wat hij nog bezit.

Roza: Zegt hij dat dan nooit?

Wiske: Nee. Hij heeft alles in zijn testament laten zetten en na zijn dood zullen we het wel te weten komen, zegt hij altijd.

Roza: Dus niemand weet hoe rijk Cesar is.

Wiske: Mijn man zaliger die wist het. Maar hij heeft het nooit aan mij verteld. En mijn schoonzuster Bertha die in Brussel woont, die weet het ook. maar Bertha komt zelden naar hier. Wij zijn te min voor haar.

Franske: Dat ze dan maar weg blijft, dan hebben we van haar geen last.

Roza: Wiske wat moet ik betalen? Want ik moet dringend vertrekken. Eerst nog langs het gemeentehuis en dan volop gaan winkelen.

Franske : Met andere woorden. Het geld gaan laten rollen.

Wiske : Roza, 130 fr, aub.
(Roza gaat naar de toog en betaalt Wiske.)

Roza : Hier en laat de rest maar zitten.
(Roza gaat naar de buiten deur.)
Nog een goede dag allemaal en misschien tot later op de dag.
(Roza af via buiten deur.)

Wiske: Dag Roza.

Cesar : Zeg Wiske, is de facteur nog niet geweest met mijn krant.

Wiske: Nee, hij is wel erg laat vandaag.

Franske : Hij zal zeker ergens aan de jenever zitten.

Wiske : (luid) Va, je kan de krant van Roza lezen. Ze heeft die toch vergeten mee te nemen.

Franske : Hier Cesar. Ik zal ze naar u geven.
(Franske geeft de krant aan Cesar en gaat terug naar de toog. Cesar begint de krant te lezen.)

Wiske : En nu zal ik eens de aardappelen gaan halen. Dan kan ik u aan het werk zetten.

Franske : Ja. Want mijn bier is bijna op.
(Wiske af via privé deur. Op dat ogenblik komt Frederick binnen via de buitendeur.)

FRED : Een bijzondere goede dag. Woont er hier een zekere Vlaminckx Louisa?

Franske : Dat weet ik niet. Wacht eventjes.
Cesar, wat is de echte naam van Wiske?

Cesar : Heeft er iemand geroepen?

Franske : (luid.) Ja. Wat is de echte naam van Wiske?

Cesar : Wiske zeker. Wat weet ik daarvan. Waarom?
Wie moet dat weten?

Franske : (luid.) Deze mijnheer hier.

Cesar : Dat is precies iemand van de politie.

Fred : Nee hoor. Ik ben postbode.

Franske : (luid.) Cesar. Het is een facteur.

Cesar : Oh. Dan zal den Toon weer ziek zijn.
Ja, hij had gisterenavond nogal veel gezopen.

Fred : Nee hoor. Mijn collega komt zo dadelijk. Ik moest hier op hem wachten.
Maar, als mevrouw Vlaminckx Louisa hier woont. Is die dan aanwezig?

Franske : Ja. Wiske is iets gaan halen in de keuken. Ze komt direct terug.

Fred : Dan zal ik eventjes wachten.

Franske : Dat is een goed gedacht.
(Franske drinkt van zijn glas. Enkele seconden stilte.)

Fred : Duurt het nog lang?

Franske : Nee. Dat denk ik niet.
(Franske drinkt zijn glas leeg. Weer enkele seconden stilte.)

Fred : Duurt het nog lang?

Franske : Zeg. Je bent haastig zeker?

Fred : Nee maar, ik heb een belangrijke brief bij voor mevrouw Vlaminckx Louisa.
(Wiske komt op via de privé-deur. Ze heeft de aardappelen bij en ook een kom met water en een klein mes. Ze zet alles op een tafel.)

Wiske : Hier ben ik dan terug met de aardappelen.
Franske, laat nu maar eens zien wat je kan.
Oh, er is nog bezoek.

Franske : Ja, een nieuwe facteur. En hij zegt dat hij een belangrijke brief bij heeft voor u.
(Franske zet zich aan tafel en begint onhandig aardappelen te schillen. Je merkt duidelijk dat het de eerste maal is dat hij dit doet. Van de aardappelen blijft dus niet veel meer over.)

Wiske : Is het waar facteur?

Fred : Inderdaad mevrouw Vlaminckx.

Wiske : Zeg maar Wiske. Uwe mond zal niet scheuren.
(Wiske gaat achter den toog staan)

Fred : Wiske. Maar laat ik eerst beginnen met mij voor te stellen. Ik ben Vermassen Frederick, 25 jaar oud en sinds kort woonachtig in het dorp hiernaast.

Ik heb rechten gestudeerd aan de universiteit maar helaas, 3 x helaas, Ik heb nog geen werk gevonden dat in de lijn van mijn studies ligt. Maar vermits iedereen moet eten, en ik natuurlijk ook, ben ik een job gaan zoeken. En zo ben ik bij de post aanbeland.

(Franske steekt zijn vinger op.)

Het is vandaag mijn eerste werkdag en het bevalt me eigenlijk wel.

Alleen het vroeg opstaan moet ik nog beter onder de knie krijgen.

Maar ik zie meneer, dat u het woord vraagt.

Franske : Ja. Zeg als je zo aan het spreken bent, adem jij dan?

FRED : Inderdaad meneer. Wat een stomme opmerking.

Maar waar was ik gebleven?

Franske : Je moest iets onder de knie krijgen.

Wiske, Wiske, voor dat meneer verder ga met zijn preek breng eerst eens een pintje als je wil.

Wiske : Dat zal ik eens doen. Want mijn werkvolk mag geen dorst lijden.

Wat moet jij hebben Frederick?

Een pintje, of heb je liever iets waar je warm van krijgt. Je weet wel wat ik bedoel, hé?

Fred : Ja natuurlijk. Ik zou graag een warme choco hebben.

Wiske : Een warme choco?

Fred : Ja. Met een rietje als het kan.

Wiske : Ok. Maar ga toch zitten.

(Frederick gaat zitten aan een tafel.)

Fred : Dank u.

Mevrouw Wiske. Ik heb dus een brief bij voor u.

Het is een geweldige verrassing.

Wiske : Dan mag je hem geven.

(Frederick haalt een brief uit zijn brieven tas.)

Fred : Wist u dat er in de grote kledingzaak hier in de buurt grote kortingen zijn?

(Wiske brengt de warme choco melk naar Frederick.)

Wiske : Staat dat in de brief?

Fred : Inderdaad. Bij alle grote merken uit de collectie zijn er kortingen van 20 %, 30 % en jawel u hoort het goed 50 %.

Zeg nu zelf, mevrouw Wiske, dat zijn toch kortingen om in je auto te springen en te gaan winkelen.

Maar pas op, het is nog niet gedaan! Bij alle merken uit de collectie, telt de slogan: 1 kledingstuk kopen en 2 kledingstukken in de winkeltas.

Franske : Ik denk dat ze u op de VTM ook kunnen gebruiken.

Zeg, Wiske, kom eens zien. Hoeveel moet ik er nog schillen?

(Wiske gaat naar Franske.)

Wiske : Franske, wat is dat allemaal? Er blijft niets meer over van die aardappelen.

Franske : Zeg, alle begin is moeilijk, hé. De volgende keer zal het wel beter gaan. Maar mijn tempo dat was toch al goed. Is het niet waar?

Wiske : Allee, vooruit. Breng ze maar naar de keuken en in de berging staat een borstel en een vuilblik. Ga dat maar halen. Dan kan je het café schoonvegen.

(Franske neemt alles mee en gaat af via de privé deur.)

Fred : En, mevrouw Wiske. De grote kleding zaak is enkel op maandag gesloten. De openingsuren zijn van 9 00 uur tot 20 00 uur, behalve op zondag, dan is de winkel open van 9 00 uur tot 18 00 uur. Wat denkt u ervan? Is dit geen geweldige brief die ik u kan overhandigen?
(Frederick geeft de brief aan Wiske.)

Wiske : Inderdaad, maar ...

Fred : Ziet u wel dat ik een verrassing voor u bij had. Mevrouw Wiske. Met Frederick Vermassen is het altijd een groot feest. Het is gewoon geweldig wanneer ik in de buurt ben.
(Franske komt op via de privé deur met borstel en blik gaat naar cour front.)

Franske : Hier ben ik al terug. Ik heb toch niet te veel gemist zeker?
(Wiske gaat terug achter den toog staan.)

Wiske : Eigenlijk niet. Alleen de openingsuren. Frederick, is er geen krant vandaag?

Fred : Nee, mevrouw Wiske. Er waren geen kranten toegekomen in het postkantoor vannacht. In naam van de directie en het personeel van de regie der posterijen bied ik mijn oprechte verontschuldigen aan en ik hoop dat u in de toekomst gespaard mag blijven van deze ongemakken.

Franske : Hij kan het nogal vertellen, amaai, zeg!
(Franske begint het café te vege. Er volgt een kleine stilte)

Cesar : Verdomme, verdomme, verdomme, dat kan toch niet.

Wiske : Va, wat is er?

Cesar : He?

Wiske : (luid.) Wat is er?

Cesar : Wel, ja, hier! Dat kan toch niet.
(Cesar wijst naar zijn krant. Wiske gaat naar Cesar. Franske stopt met vege)

Wiske : (luid.) Wat kan er niet?

Cesar : 1,2,3,4,5,6 en het reserve getal 7. Pas op, en dan is er nog een zot die dat ingevuld heeft. Je ziet het, de laatste zot zit nog niet vast.

Franske : Ja, maar die zot is nu wel rijk. Wiske, zeg jij het hem of ik?

Wiske : Doe maar.

Franske : (luid.) Cesar. Die persoon die jij zot noemt, wel, dat is Roza.

Cesar : (Zijn frank valt.) Ah ja. Dat is hier daarstraks nog gezegd. Ja, een mens op mijn leeftijd kan dat zo goed niet meer onthouden.
(De buitendeur gaat open en Toon komt op. Hij gaat zitten op een barkruk.)

Toon : Wiske, voor mij een jenever en geef de andere mensen ook iets.

Franske : Dat is nu eens een mens naar mijn hart. Wiske, een pintje.

TOON : Wat is er franske?
Kan je uw bier niet meer betalen dat je hier moet werken?
(Franske bevind zich ondertussen jardin front.)

Franske : Eu, nee. Dat is om Wiske een plezier te doen.

Toon : Ik zal het maar geloven zeker.

(Wiske geeft de jenever aan Toon en het pintje aan Franske. Daarna gaat ze naar Frederick.)

Wiske : En wat mag ik voor u nog brengen?

Fred : Nog een warme chocomelk met een rietje graag.

Wiske : (luid.) Va, wat drink jij van den Toon?

Cesar : Awel. Een goede Geuze. Dat is verdomme lang geleden.
En als de facteur iets betaalt, dan moeten we ervan profiteren.
(Wiske terug achter den toog.)

Franske : Ja, dat is waar. Zeg Toon, je hebt al veel drinkgeld gekregen zeker? Je bent zo gul met je geld.

Toon : Zeg jullie doen precies alsof ik gierige Jef ben van de beenhouwerij. Ik betaal toch regelmatig iets. Maar nu niet want ik moet alleen maar bestellen.

Wiske : En wie gaat er dan betalen?

Toon : De dame die zo dadelijk gaat binnenkomen.
(Franske bevind zich nu jardin centrum.)

Franske : Heb je een lief?

Toon : Maar wie spreekt er nu over een lief.
Nee, ik heb geen lief. Je zal dat zo dadelijk wel zien wie dat ik bedoel.
(Wiske brengt de Geuze naar Cesar en de warme chocomelk naar Frederick en gaat daarna terug naar de toog.)

Wiske : Maar als het niet waar is, dan zet ik alles op uw rekening.
(Roza komt op via de buitendeur. Ze heeft zeer kleurrijke kleding aan en in beide handen heeft ze nog een volle winkeltas met nieuwe kleding bij. Ze komt al zingend binnen en danst rond in het café.)

Roza : Ik hou van dansen en muziek
Eviva Espana
Van oude trots en romantiek
Eviva Espana
Een serenade aan het balkon
Eviva Espana
Geef mij maar alle dagen zon
Espana por favor

Cesar : Bis, bis, bis, allee Roza. Komaan.

Franske : Roza, je bent een bloem. Zo mooi heb ik je nog nooit gezien. Kom hier dat ik je een kus geef.
(Franske zet zijn borstel weg en gaat richting Roza.)

Roza : Niet profiteren van de situatie Franske.

Franske : Allee, een kleintje.

Roza : Nee, nee.
(Teleurgesteld gaat Franske terug naar zijn borstel en begint terug te werken.)

Wiske : Jij bent vlug terug van de winkel.

Roza : Als je geld hebt, is winkelen veel gemakkelijker. Het is maar uit de rekken te nemen en gaan betalen aan de kassa.

Toon : Zeg, Roza. Zo te zien en te horen ga je precies op reis naar Spanje. Mag ik niet meegaan? Ik heb vanaf morgen toch verlof. Frederick moet mijn ronde doen.

Roza : Ik ga niet naar Spanje. Ik ga een buitenverblijf kopen in Brazilië.

Toon : Waarom zing je dan het liedje “ Eviva Espana “?

Roza : Omdat ik geen liedje ken van Brazilië.
En nu heb ik dorst. Wiske, voor mij een cola en ik betaal nog eentje voor iedereen. Schrijf alles maar op de rekening.

Wiske : Voor iedereen nog hetzelfde?
(Franske bevind zich nu cour fond.)

Franske : Ja, een pintje.

Toon : Een jenever kan er natuurlijk nog altijd in.

Fred : Een warme chocomelk met een rietje graag.

Wiske : (luid) Va, voor u nog een geuze?

Cesar : Nee, ik heb nog genoeg.
(Wiske maakt de drankjes klaar en bezorgt ze aan iedereen.)

Toon : Zeg Wiske, ik wil niet onbeleefd zijn maar ik ben nu toch benieuwd wat er in de brief staat die Frederick u gegeven heeft.

Wiske : Reclame. Niets anders dan reclame.

Franske : Frederick heeft alles voorgelezen. Zelfs de openingsuren.

Fred : Natuurlijk beste mensen. Het sociaal contact tussen de klant en de postbode moet optimaal in orde zijn.
De postbode moet terug zoals vroeger kind aan huis worden. Dat is het streefdoel van onze directie in deze nieuwe eeuw.

Toon : Dus heb jij een aangetekende brief gekregen met enkel reclame?

Wiske : Een aangetekende brief?

Toon : Ja. Frederick heeft u toch laten tekenen voor een brief.

Wiske : Ik weet van niets.

Toon : Frederick?
(Frederick slaat zijn hand tegen zijn mond.)

Fred : Oh, oh, oh.

Roza : Hij is precies zijn stem kwijt.

Franske : Ik heb hem al meer weten zeggen.

Fred : Vergeten.

Toon : Dat merk ik. Waar is die brief?

Fred : In mijn brieven tas.
Mevrouw Wiske, alstublieft. Vergeef mij deze fout. Ik heb het echt niet opzettelijk gedaan. U dient toch geen klacht in bij de directie van de regie der posterijen. Hoe kan ik het ooit nog goed maken?

Wiske : door de brief naar mij te geven.
(Er valt een kleine stilte.)

Fred : Ah ja!

Franske : Zijn frank is gevallen.
(Fredrick haalt de aangetekende brief en een boekje om te tekenen uit zijn brieven tas en geeft de brief aan Wiske die ondertussen met de warme choco melk bij Frederick gekomen is. Frederick laat Wiske tekenen.)

Fred : Als u hier even wil tekenen, mevrouw Wiske. Dank u.
(Wiske bekijkt de brief.)

Wiske : Dat is nu iets raar. Een brief van de Belgische spoorwegen.
(Wiske doet de envelop open en begint de brief te lezen.)

Wiske : dat kan niet. Zeg dat het niet waar is.
(Wiske gaat zitten aan een tafel. Roza gaat naar wiske.)

Roza : Wat is er?

Wiske : Hier, lees zelf maar.

(Toon en Franske komen rond Roza staan die de brief voorleest.
Alleen Cesar leest verder in zijn krant.)

Roza : Geachte mevrouw Vlaminckx,
Onze regering heeft zopas onze plannen goedgekeurd om een nieuwe
TGV lijn aan te leggen in ons land.
Deze nieuwe TGV lijn zal een zeer snelle verbinding worden tussen de
belangrijkste steden.
Binnen 5 jaar zullen jaarlijks zeer vele mensen op een relatief goedkope
manier kunnen reizen.
Maar onze plannen hebben natuurlijk ook een negatieve keerzijde.
Er zullen vele eigendommen moeten sneuvelen, willen we slagen in ons
opzet.
Het is dan ook mijn droeve plicht u mede te delen dat de Belgische
staat uw eigendom zal opeisen.
Het spreekt voor zich dat wij u vergoeden en daarom vragen we u
onderstaande strook in te vullen en terug te sturen.
Nadien komt er iemand van onze mensen langs om uw eigendom te
schatten en verdere afspraken te maken.
In uw dorp is het onze droeve plicht 2 eigendommen op te eisen.
Cafe "bij cesar de castaar" en beenhouwerij "jozef beentjes".
vriendelijke groeten
BS

En op het strookje staat het volgende:

Ik ondergetekende Verklaar in eer en geweten dat ik mijn
eigendom af sta aan "BS" Nieuwstraat 55 te 1000 Brussel.

(Roza legt verslagen de brief op tafel en er volgt een doodse stilte.
Niemand weet hoe te reageren. Na enkele seconden kijkt Cesar op
vanachter zijn krant.)

Cesar : Nu wordt het toch tijd dat ik een hoorapparaat ga kopen want nu hoor ik
niets meer.

(Niemand reageert.)

Cesar : Hoeveel zou dat kosten? En ben je daar eigenlijk iets mee, want anders
moet ik dat niet hebben, hé.

(Nog steeds staat iedereen er verslagen bij.)

Cesar : Zeg, mannekes, al zeggen jullie foert, maar zeg iets, hé!

Fred : Foert meneer.

Cesar : He?

Fred : (Luid.) Foert meneer.

Franske : Ik zal, eu, ik zal met Cesar maar gaan wandelen.

(luid) Cesar, ga uw jas maar aan doen dan kunnen we gaan wandelen.

Cesar : Eindelijk eens iemand met een verstandig woord. Ik had alleen nooit
gedacht dat het van Franske zou komen.

Franske : Wiske, waar staat zijn rolstoel?

Wiske : In de berging.

Franske : In orde.

(Cesar en Franske gaan af via de privé deur.)

Roza : We bouwen een nieuw café. Ik heb toch genoeg geld gewonnen.

Wiske : Dat is niet hetzelfde.
(Weer een kleine stilte.)

Toon : Komaan, we moeten er tegen vechten. We kunnen dat toch zo niet laten gebeuren.

Roza : inderdaad. Ik ga direct naar het gemeentehuis om dit met de burgemeester te bespreken. Ik moet trouwens mijn ontslag toch nog gaan indienen.
(roza gaat af via buitendeur en wiske staat recht.)

Wiske : En ik ga naar hier rechtover. Heeft de Jef zijn aangetekende brief al gekregen Toon?

TOON : Zolang dat de Frederick aan zijn chocomelk blijft slurpen gaat die aangetekende brief niet bij de Jef geraken.

Fred : Oh, maar als collega Antoon een andere opdracht voor mij heeft dan zal ik mijn drankje tot een goed einde brengen en daarna zal ik mij naar de buitendeur begeven om daar te wachten op verdere orders.
(Frederick drinkt zijn choco melk uit en neemt zijn brieven tas en gaat naar de buitendeur.)

Toon : Ga eerst de aangetekende brief afgeven aan de Jef en daarna mag je de volgende 2 straten bestellen. Ik blijf nog eventjes hier. Ik zie je straks wel.

Fred : Dat komt in orde, waarde collega.

Wiske : Jij moet wel hier blijven, Toon. Er moet toch iemand op het café passen.

Toon : Wiske, voor u doe ik dat met plezier.

Wiske : Bedankt. Tot straks. Kom, Frederick.
(Toon gaat achter de toog staan en Wiske gaat samen met Frederick af via de buitendeur.)

Toon : Wat een facteur toch allemaal moet doen tijdens zijn ronde.
(Franske en Cesar komen op via de privé-deur. Cesar zit in zijn rolstoel.)

Franske : Hier zijn we terug. Waar is iedereen?

Toon : Weg.

Franske : Dat zie ik ook.

Toon : Waarom vraag je het dan?

Franske : Om te weten waar dat iedereen is.

Toon : Roza is naar het gemeentehuis en Wiske is naar de Jef.

Cesar : Hoe zit het? Zijn we nog weg, of moet ik wachten tot morgen?

Franske : Ja, we gaan vertrekken.

Cesar : He?

Franske : Lap, hij heeft het weeral niet gehoord.
(zeer luid.) We gaan vertrekken.

Cesar : He, je moet niet zo roepen. Ik ben niet doof, hoor.

Franske : (luid.) Hou je maar vast dat je niet uit de bocht vliegt.

Cesar : Hoor dat manneke doen. Stoer doen, maar niks kunnen. Ik heb meer fysiek dan jij.

Franske : (luid.) Ik zal maar ja zeggen, zeker.

Cesar : Ik durf hier tegen u beide nog een wedstrijd pompen houden.

Toon : (luid.) Allee Cesar. Je bent 75 jaar. Als je op de grond gaat liggen, geraak je niet meer recht.

Cesar : Ik kan gemakkelijk nog 25 keer pompen. Wie doet er meer?

Franske : (luid.) Jij doet nog precies of je het nog meent ook.

Cesar : Allee, wie is de eerste om 26 keer te pompen?
Franske : Komaan, Toon. Zet u op de grond en laat zien dat er met ons niet te lachen valt.
Toon : Doe jij eerst Franske.
Franske : Waarom ik?
CESAR : Wat is er? Gebeurt er nog iets of ben ik gewonnen zonder iets te doen?
Franske : Vooruit, dan.
(Franske gaat naar midden front.)
Toon : (luid.) Ik zal tellen.
Cesar : Nee, nee, ik zal wel tellen. Jullie gaan hier niet vals spelen .
(Franske begint te pompen.)
1-2-3-4-5-6-7-8-9-10-11-12-13 Wat is er? Begin je moe te worden?
14-15-16-17.
Franske : (zeer moe.) Ik kan niet meer. Ik ben kapot!
Toon : Dat is niets, Franske. Ik zal Cesar wel een lesje leren.
Cesar : de volgende.
(Toon begint te pompen.)
1-2-3-4-5-6-7-8-9-10-11-12-13-14-15-16-17-18-19.
Franske : Komaan, Toon, je bent er bijna!
Cesar : Ik denk dat hij moe wordt. 20-21-22-23 allee, vooruit, komt er nog wat van! 24.
Toon : (zeer moe.) Ik geef het op. Dat is niet te doen.
Cesar : Ja, mannen. Blijven oefenen. Vooral blijven oefenen.
Franske : (luid) En nu is het uw beurt Cesar.
Toon : (luid) 25 Keer pompen. Dat zal wel gaan, zeker.
Cesar : Zeg mannen. Zijn jullie nu helemaal zot geworden. Pompen dat is toch niets voor een oude mens zoals ik.
Toon : (luid) Maar je hebt gezegd dat je nog gemakkelijk 25 keer kan pompen.
Cesar : Ik zeg zoveel op een dag. Je moet dat allemaal niet geloven.
Franske : (luid) Dan heb je ons voor de gek gehouden?
Cesar : Een klein beetje maar. Kom we gaan wandelen.
(Franske en Cesar af via de buitendeur. Toon gaat achter de toog staan.)
Toon : En nu zal ik eens een goede jenever drinken want dat heb ik wel verdiend na al die inspanningen. Betalen moet ik toch niet doen want ik ben nu toch den baas.
(Toon schenkt zich zelf een jenever in.)
Oooooh. Dat doet goed. Iets gratis. Dat voel je zo lopen.
(Toon drinkt de jenever in één slok leeg en schenkt zichzelf een nieuwe in.)
Ja. Op een been kan je niet blijven staan. Oooooh. Dat doet weer zo goed.
(Toon drinkt ook deze jenever in een slok leeg en doet zijn glas nog maar eens vol.)
Ik kan er niet afblijven. Ze moesten het maar zo goed niet maken.
(Opeens gaat de buitendeur open en Saartje komt op. Ze heeft 2 koffers bij.)
Maar wie we daar hebben. Saartje. Dat is lang geleden.
Saartje : Dag, Toon. Is ons ma er niet?
Toon : Nee. Die is naar Jef de beenhouwer.

Saarje : En blijft ze lang weg?
Toon : Dat weet ik niet. Ze is iets gaan bespreken met de Jef.
Saartje : Iets gaan bespreken? Wat?
Toon : Dat zal uw ma straks zelf wel vertellen. Maar kom toch verder. Ik zal wat helpen met de koffers.
Saartje : Dank u.
(Saartje gaat naar het midden en Toon komt haar tegemoet.)
Toon : Maar wat zie ik nu. Saartje, ben jij in verwachting?
Saartje : Ja.
(Saartje begint te wenen.)
Toon : Maar, kindje, daar moet je toch niet voor wenen.
Saartje : Hij heeft mij buiten gesmeten.
Toon : Kom hier maar eventjes zitten. Dan kan je alles eens rustig vertellen aan nonkel Toon.
(Toon begeleidt Saartje naar een tafel en ze gaan zitten. Tijdens het volgend gesprek weent Saartje zachtjes.)
Saartje : De Paul heeft mij buiten gesmeten. Hij heeft een ander.
Toon : Hoe kan dat nu. Je bent in verwachting.
Saartje : Dat is het hem juist. Hij moet niets hebben van zwangere vrouwen. Hij is daar nog niet klaar voor, zegt hij.
Toon : Nee, maar u zwanger maken, dat kan hij. Hij moet zijn verantwoordelijkheid nemen. Ik zal eens met hem gaan praten.
Saartje : Nee, Toon, het helpt toch niet meer. Hij heeft mij gedumpte. Ik besta voor hem niet meer. Mijn kindje en ik moeten nu alleen verder.
Toon : Is er dan iets dat ik kan doen om u te helpen?
Saartje : Ons ma inlichten. Nu ik hier binnenkom, heb ik opeens geen moed meer om alles aan ons ma te vertellen.
Toon : Dat zal ik voor u doen, maar ween dan niet meer. Je bent veel mooier zonder die tranen. Wacht ik zal uw traantjes afvegen.
(Toon haalt een zakdoek te voorschijn en veegt de traantjes van de wangen van Saartje.)
Toon : Ok. En als je nu nog lacht, dan ben je het mooiste meisje van de wereld.
(Er verschijnt een klein glimlachje op het gezicht van Saartje.)
Toon : En, vertel nu eens, wanneer mogen we de bevalling verwachten? Want zo te zien zal dat niet lang meer duren.
Saartje : Volgens de gynaecoloog zal het iets worden voor morgen of overmorgen.
Toon : Zo vlug al?
Saartje : Ja.
Toon : En weet je het geslacht al?
Saartje : Ja.
Toon : Wel?
Saartje : Een jongen.
Toon : En heb je al een naam?
Saartje : Nee. Maar dat zal wel in orde komen. Het belangrijkste is dat de bevalling goed zal verlopen.
Toon : Zeg, Saartje, is dat waar, dat je de baby al voelt in je buik?
Saartje : Ja natuurlijk. Heb jij nog nooit je hand op de buik van een zwangere vrouw gelegd?

Toon : Het enige waar ik mij hand al heb opgelegd dat is op een brievenbus.
Saartje : Kom, geef uw hand.
(Op dat ogenblik komt Bertha ongemerkt binnen. Ze heeft een koffer bij.
Ondertussen heeft Saartje haar buik vrij gemaakt en ze legt de hand
van Toon erop.)
Saartje : En voel je hem stampen?
Toon : Ooooooh, ja.
Saartje : Dat doet precies goed?
Toon : Ooooooh, ja.
Saartje : Wrijf maar zachtjes op mijne buik als je daar plezier in hebt. Dat is goed
voor het kindje.
Toon : Dat zal ik wel doen, lief saartje. Ooooooh.
Bertha : (streng.) Ik kom precies op het juiste moment.
(Saartje en Toon schrikken hevig.)
Saartje : Tante Bertha !!!!

DOEK

BEDRIJF 2: EEN DAG LATER

(Als het doek open gaat, zien we Wiske achter de toog staan werken. Toon zit op een barkruk en drinkt een jenever en Roza staat aan de toog. Zij is een cola aan het drinken.)

Roza : En wat is er dan gebeurd?

Toon : Die heeft mij daar staan uit maken voor het vuilste Van de straat. Nog nooit ben ik zo een tang van een vrouw tegen gekomen.

Roza : Maar wat heeft ze dan gezegd?

Toon : Dat ik een pedofiel ben. Een kinderverkrachter. Dat ik beschaamd moest zijn om jonge meisjes aan te pakken. Dat ik geen vrouwen van mijne leeftijd kan krijgen en nog zo veel meer van die zever.

Roza : Amaai Wiske. Uw schoonzuster is precies niet op haar mond gevallen.

Wiske : Je zal ze nog wel leren kennen, alhoewel, het beter is dat je ze niet kent.

Toon : En het mooiste van al, is het feit dat er niets gebeurd is!

Roza : Toon, dat is niet waar!

Toon : Nee?

Roza : Ah nee, je hebt toch uw hand op haar buik gelegd.

Toon : Maar dat is toch geen zonde. Maar nee, madam Bertha moet er een drama van maken.

Wiske : En wat zei ons Saartje tegen haar tante?

Toon : Niks. Saartje is al wenend het café uitgelopen. Ocharme, het kind. Ze heeft nog geen problemen genoeg.

Roza : Ja. We moeten haar helpen en nu zeker, nu Wiske aan haar café moet denken.

Wiske : Ik heb gehoord dat jullie gaan betogen aan het gemeentehuis?

Toon : Ja, zeker. Binnen 10 minuten komen alle vaste klanten naar hier en dan gaan we met zijn allen de straat op.

Roza : Ik heb de burgemeester al willen omkopen maar het lukte niet.

Wiske : Wat heeft hij gezegd?

Roza : Dat hij er niets mee te maken heeft.

Wiske : Dus hij wil ons niet helpen?

Roza : Hij kan het niet geloven dat de belgische spoorwegen een onnozel briefje sturen.

Toon : Een onnozel briefje. Wat durft die zeggen. Het was verdomme een aangetekende brief.

Roza: De burgemeester had het vooral over het strookje dat je moet invullen. Dat is toch niet de normale gang van zaken.

Wiske : Ja, ik vind het toch ook eigenaardig. Maar toch hoop ik dat de burgemeester mij kan helpen.

TOON : Hij zal wel niet anders durven als we straks met zijn allen voor het gemeentehuis gaan staan.

Wiske : Laat ons hopen.

Roza : Wiske. Wat moet ik betalen?

Toon : Waarom? Ben je weg?

Roza : Ja, ik heb nog een belangrijke afspraak met een juwelier.

Toon : Roza. Dat kan niet. Je moet mee gaan betogen. Wiske en de Jef kunnen alle hulp gebruiken.

Roza : Dat gaat niet. Ik kan die afspraak niet afzeggen. Trouwens ik kan toch niet zonder juwelen naar Brazilië vertrekken.

Wiske : Het is in orde, Roza. Op een persoon zal het ook niet aankomen. (Bertha komt op via de privé deur.)

Bertha: Louisa, wanneer is het eten klaar vanmiddag?

Wiske: Het eten?

Bertha: Ja, het eten, of weet je niet wat dat is?

Wiske : Jawel. Maar ik ga mee doen met de betoging in het dorp en ik weet niet wanneer ik zal terug zijn.

Bertha : Wat ga je doen?

Wiske : Betogen.

Bertha : Betogen? En waarom, als ik vragen mag.

Wiske : Omdat de belgische spoorwegen het café en de beeenhouwerij van Jef Beentjes gaan onteigenen.

Bertha : Dat is toch niet zo erg. Dan ben je van dit café vanaf en heb je geld om iets anders te kopen. En ons vader kan naar een rusthuis. Daar zal hij wel goed verzorgd worden.

Wiske : Wat zeg je daar, van onze va?

Bertha : Ten eerste: het is niet uw vader maar mijn vader. Ten tweede: mensen die dement zijn, die hun eigen kinderen niet meer herkennen, die moeten naar een rusthuis. En ten derde: als ik hier ben, ben ik en niemand anders de baas. Heb je dat goed begrepen?

Toon : Zeg, Bertha, ga je nu niet een beetje te ver?

Bertha : Wat! Ben jij hier ook nog?
Ik eis onmiddellijk dat je dit gebouw verlaat.

Wiske : Wil je mijn klanten nu eens met rust laten. Den Toon heeft u niets misdaan.

Bertha: Nee, mij heeft hij niets misdaan. Maar hij heeft wel uw dochter bepoteld. Misschien is hij het wel die haar zwanger heeft gemaakt.

Toon : Heb je het soms met uw eigen ogen gezien misschien?
(Toon staat recht en gaat enkele stappen richting Bertha.)

Bertha : Nee, maar ik heb wel genoeg gezien om mijn conclusies te trekken. dus, ik zeg nogmaals: verlaat onmiddellijk dit gebouw.
(Bertha gaat naar de buitendeur en doet deze open en Toon gaat terug naar zijn barkruk.)

Toon : Ik weiger. Ik heb niets misdaan. Wiske, je mag me nog een jenever geven en geef Roza nog een cola.
(Wiske zorgt voor drankjes.)

Bertha : Dus, je wilt niet luisteren? Goed dan.
(Bertha doet de buitendeur terug dicht.)
Dan zal ik je gaan aangeven bij de politie wegens aanranding op mijn nichtje.

Roza : Maar nu zal ik mij er ook eens mee gaan bemoeien.

Bertha : (vlug invallen) Jij moet zwijgen. Ik heb jouw niets gevraagd of anders kan je evengoed starten. Opgefokte madame.

Wiske : Maar nu is genoeg, smerig serpent.
(Wiske komt van achter haar toog en loopt naar Bertha geeft haar een slag in het gezicht.)

Bertha : Dat zet ik je betaald!
(Bertha af via buitendeur.)

Wiske : Wat heb ik nu gedaan. Mijn eigen schoonzuster geslagen.
(Roza gaat naar Wiske.)

Roza : Trek het je niet aan. Ze heeft het zelf gezocht.

Wiske : Sorry, maar het ging mij echt te ver. Ze moest gewoon ophouden met jullie te beledigen.

Roza : Kom, ga hier maar aan tafel zitten om wat te bekomen.

Wiske : Nee, nee, ik heb nog werk te doen achter den toog.
(Wiske gaat naar de toog en Roza gaat zitten aan een tafel.)

Toon : Wiske. Ik vind dat er voor u in de bokswereld nog een toekomst is weggelegd. Hoe dat jij met uw rechtse hand het gezicht raakte van Bertha. Dat was gewoon geweldig.

Roza : Ja. Lach er nog maar wat mee. Wiske heeft nog niet genoeg tegenslag.

Toon : Ik bedoel dat toch niet slecht. Trouwens, ik vind ook dat Bertha een klap verdiende. Ze zal haar lesje nu wel geleerd hebben. Kom, we drinken er een op. Voor mij een jenever en geef Roza ook nog iets.

Roza : Voor mij niets meer. Ik kan niet volgen. Trouwens, ik heb nog een cola op den toog staan.
(Roza gaat naar de toog haar cola halen en gaat terug zitten aan de tafel.)

Wiske : Ach, het probleem met Bertha zal zich wel oplossen, zeker. We zullen ons nu maar eerst concentreren op de betoging.
Maar waar blijven al die anderen. Zeg Toon, ik dacht dat alle vaste klanten naar hier zouden komen. (Wiske geeft Toon een jenever.)

Toon : Ja, ik dacht dat ook. Franske zei dat hij iedereen ging halen en direkt naar hier kwam.

Roza : En wie is iedereen?

Toon : Rosse Tist, lange Pier, korte Jul, magere Fik, Louis van Sus van achter het hoekske, Gerard van Martha Kleppers, Filomene friet, Marie van de krantenwinkel, Trees van de gendarm, de jJf natuurlijk en nog veel anderen.

Roza : En die komen allemaal naar hier?

Toon : Als Franske ze allemaal kan vinden, natuurlijk.

Wiske : Amaai, zoveel steun voor te betogen.

Roza : Ja, Wiske. Wij zien u allemaal graag. Voor ons ben jij de beste cafébazin die er is.

Wiske : Allee, bedankt.
Toon : En naar het schijnt komen alle andere cafébazen van het dorp ook naar hier.
Wiske : Dat is geweldig.
(Cesar komt op via de privé-deur. In zijn handen heeft hij een klein Belgisch vlaggetje.)
CESAR : Beste vrienden. Hier zijn we dan. En pas op, want ik heb groot nieuws.
Wiske : (luid.) Het is toch geen slecht nieuws
Cesar : Slecht is het niet. Maar goed kan je het ook niet noemen.
Toon : Je maakt ons wel nieuwsgierig.
Cesar : Hé?
Toon : (luid.) Ik zeg dat je ons nieuwsgierig maakt.
Cesar : Dan zal ik het eens direkt vertellen. Maar eerst ga ik in mijn zetel zitten.
(Cesar gaat zitten in zijn zetel.)
Awel, deze morgen toen ik wakker werd ging ik naar de badkamer en toen ik de deur wilde open doen stormde opeens ons Bertha naar buiten. Ik was zo van mijn melk, dat ik niet eens wist wat te vertellen. Is die hier al lang?
Wiske : (luid.) Van gisteren.
Cesar : Dat is niet normaal. Die komt niet voor mijn schoon ogen naar hier.
Roza : (luid.) Cesar, ze wil u hier weg.
Cesar : En naar waar zou ik dan moeten gaan?
Toon : Naar een rusthuis.
Cesar : hé?
Toon : Dat is toch lastig he. Ik vergeet altijd harder te spreken tegen Cesar.
Cesar : Maar wat zeg je nu. Ik versta u niet.
Toon : (luid.) Bertha wil u in een rusthuis steken.
Cesar : In een rusthuis. Maar ik ben nog niet moe. Ik moet nog niet rusten.
Wiske : (luid.) Nee va, Bertha vind dat ik de brief van de Belgische spoorwegen moet invullen en daarna iets anders moet kopen voor mij en ons Saartje en jij moet volgens haar naar een rusthuis.
Cesar : Maar dat zal niet pakken. Dan kent ze haar eigen vader nog niet goed.
Roza : (luid.) Goed gezegd Cesar. Daar drinken we op. Ik betaal. Ik heb toch geld genoeg.
Wiske : (luid.) Va, wat drink jij van Roza?
Cesar : Een koffie.
Wiske : Voor den Toon een jeneverke zeker?
Toon : Allee ja, omdat je zo aandringt.
Roza : En voor mij, Wiske nog een cola.
(Wiske zorgt weer voor de drankjes een Toon gaat naar het raam kijken.)
Cesar : Ons Bertha die moet je in het oog houden. De laatste maal dat ze hier geweest is, enkele jaren geleden, dan is ze terug vertrokken met de juwelen van mijn Melanie zaliger.
Roza : (luid.) Hoe durft ze. Haar eigen moeder bestellen.
Wiske : En Roza. Begin je ze al te kennen.
Roza : Zeker en vast.
Toon : Zeg, die betoging zal toch niet in het water gevallen zijn, zeker. Franske en de rest blijven zo lang weg.
(Roza komt ook naar het raam.)

Roza : Nog eventjes wil ik blijven maar dan ben ik weg. Anders kom ik te laat bij de juwelier.

Wiske : En weet je al wat je zoal gaat kopen.

Roza : Nee, ik zal wel zien. Trouwens, ik moet toch op geen frank letten en dat maakt het kopen veel eenvoudiger.

TOON : Ginder komen ze! Amaai, wat een massa volk. Die kunnen hier niet allemaal binnen.

Roza : Maar, ik zie de Jef niet.

Toon : Nee.

Wiske : Die zal misschien later komen.

Roza : Wiske, ik zal u eventjes komen helpen achter den toog. Want ik denk dat het nodig zal zijn.

Wiske : Dank u, Roza.
 (Roza gaat achter den toog staan de buitendeur gaat open en Franske en verschillende figuranten komen binnen. Franske gaat naar midden centrum en de figuranten gaan zoveel mogelijk zitten aan de tafels of staan aan de toog. Het gezelschap heeft sjaals, vlaggen, toeters en 2 spandoeken bij.)
 (Bericht voor de regisseur: het is de bedoeling om zoveel mogelijk personen op het podium te krijgen om de sfeer van het stuk optimaal te houden. Minimum 4 figuranten en het maximum figuranten mag bepaald worden door de regisseur. Zijn er geen voldoende figuranten binnen de toneelgroep dan kan men eventueel toeschouwers van achter in de zaal naar het podium laten komen. Indien men zonder figuranten werkt zal de regie enkele aanpassingen nodig hebben.)

Franske : Sorry mensen dat we zo laat zijn.

Toon : We dachten al dat jullie niet meer gingen komen.

Wiske : Waar is de Jef?

Franske : Die komt direct. Er stond nog een klant in de winkel en je kent de Jef. Een klant is een klant.

Wiske : Krijgt hij dat wel over zijn hart om de winkel te sluiten nu dat hij moet gaan betogen.

Franske : Hij gaat zijn winkel niet sluiten. Hij heeft aan de vriendin van Marc van Louis van Sus van achter het hoekske gevraagd om de winkel open te houden.

Toon : En kan dat meisje dat?

Franske : Dat weet ik niet. Dat zal wel zeker. Zeg, krijgen wij hier niets meer te drinken?
 (Franske gaat naar de toog.)

Roza : Natuurlijk. En ik betaal voor iedereen. Geef de mensen daar buiten ook iets.

Toon : Wiske, een jeneverke.

Franske : En voor mij een pintje. Geef iedereen maar een pintje. Het schijnt dat dat gezond is.

Wiske : (luid.) Va, voor u ook een pintje?

Cesar : Nee, voor mij een Geuze dat is lang geleden.

Franske : Ja, van gisteren.

Cesar : Hé?

Franske : (zeer luid.) Van gisteren;

Cesar : Zeg, ik ben niet doof zulle. Met uw geroep.

Toon : (luid.) Het is niks Cesar. Franske is aan het oefenen voor straks.
Cesar : Amaai, als iedereen straks zo gaat roepen dan zal de burgemeester nogal verschieten.
(Ondertussen zijn Wiske en Roza volop in de weer om iedereen aan drank te helpen. Ze vullen ook een dienblad met pintjes voor buiten.)
Toon : (luid.) De burgemeester moet niet verschieten. Hij moet ons helpen.
Roza : Toon, denk jij nu echt dat hij er iets kan aan doen?
Toon : Een burgemeester die al meer dan 15 jaar aan de macht is weet ongetwijfeld zijn weg om iets te bereiken.
(Toon gaat naar de toog en neemt zijn jenever.)
Roza : Ja, dat is waar. Maar hij moet willen.
Franske : Het is daarom dat we gaan betogen.
WISKE : We zijn in ieder geval met veel volk.
Franske : Zo moet het. Genoeg volk en veel lawaai. Hij zal het dan wel warm krijgen in zijn broek.
Wiske : Zeg Franske, een klein beetje op uw woorden letten he.
Franske : Sorry Wiske.
(Ondertussen zijn alle dienbladen gevuld.)
Wiske : Zeg, kan er soms iemand een beetje helpen?
(Zonder iets te zeggen neemt er een figurant het dienblad met glazen bier en gaat rond in het café.)
Kan er soms iemand buiten ook rondgaan?
(Een tweede figurant neemt het dienblad en gaat af via de buitendeur.)
Wiske : Bedankt.
(De figurant gaat met de glazen bier door de zaal. Als het dienblad leeg is keert hij terug naar het podium en komt op via de buiten deur.)
(Toon gaat naar het raam.)
Toon : Maar, waar blijft de Jef toch?
Franske : Toon, nog eventjes geduld.
Toon : Geduld!
Ik wacht al een half uur.
Roza : jJ, en ik ook. En ik heb eigenlijk geen tijd om te wachten.
(Roza komt voor de toog staan.)
Cesar : Een sexbom.
Franske : Wat?
Cesar : He?
Franske : (Franske gaat naar Cesar. Luid.) Wat zeg je?
Cesar : Een sexbom.
Roza : (luid.) Wat wil je daarmee zeggen?
Wiske : (luid.) Ja, dat wil ik toch ook eens weten.
Cesar : We hebben een sexbom nodig. Een heel uitdagend gekledevrouw.
Franske : (luid.) Waar gij nog aan denkt op uw leeftijd.
Cesar : Ja maar, heb ik gelijk of heb ik gelijk.
Toon : Hij heeft gelijk. De burgemeester zal smelten bij het zien van een wulpse verschijning.
Franske : Maar de vraag is: waar vinden we een wulpse verschijning?
(Toon en Franske kijken naar Roza.)
Roza : Nee, ik doe daar niet aan mee en daarbij, ik ben weg. Ik ben lang genoeg gebleven. Wiske, schrijf alles wat ik moet betalen maar in de boek. Nog een goeiedag en veel succes.

(Roza af via buitendeur.)

Toon : Lap, ons sexbom is weg. Wie moeten we nu vragen? Weet jij iemand, Wiske?

(Toon gaat naar de toog.)

Wiske : Nee, en ik kan het ook niet doen want ik zou graag de mensen toespreken tijdens de betoging.

Franske : (luid) Cesar, we vinden geen sexbom. Wat moeten we nu doen?

Cesar : Dat is toch simpel. Verkleed u zelf in een vrouw.

Franske : (luid.) Ik?

Cesar : Ja, de burgemeester ziet dat toch niet. Die zijn ogen zijn al zo goed als mijn oren.

Toon : Franske, ik denk wel dat jij een mooie vrouw zult zijn.

Franske : Ik heb toch nog niet gezegd dat ik het wil doen.

Wiske : Ik vrees dat Franske zich niet in een vrouw kan verkleeden want hij moet hier blijven om op het café te passen.

Toon : Je kan het café toch sluiten. Er komt toch geen kat. Iedereen gaat mee betogen.

Wiske : Nee, nee. Er moet iemand hier blijven.

Franske: Ja toon, ik denk dat je het slachtoffer gaat worden van je eigen idee.

Toon : (luid.) Mijn idee. Cesar zijn idee.

Cesar : Wat is er? Wat heb ik weeral misdaan?

Franske : (luid.) Niets. Den Toon vind het een geweldig idee en hij gaat zich nu direkt verkleeden in de happy hooker.

Cesar : In de happy wat?

Wiske : (luid.) Va, Franske bedoelt dat den Toon zich gaat verkleeden in een sexbom.

Cesar : Dat wil ik zien. Toon als een sexfacteurbom.

Toon : Lachen met een mens, dat kunnen jullie goed. Maar ik kan het toch weer gaan oplossen .

Wiske : Toon, ga maar naar de woonkamer en vraag naar ons Saartje of ze u wil helpen. Ik heb boven in mijn slaapkamer nog geschikte kleding liggen. Ik doe dat toch niet meer aan. Dat is kleding van vroeger.

Franske : En als het past mag je het houden.

Toon : Dan zal ik eens gaan zien. Ik zal er toch niet meer onderuit kunnen. (Toon af via privédeur.)

Franske : Allee, we gaan straks lachen.
(Op dat ogenblik komt Jef op. Hij heeft 2 grote slaggers messen bij)

Jef : Ik hoop dat hier niemand binnen is van de Belgische spoorwegen want anders hak ik zijn kop er af.

Wiske : Je bent zo laat Jef.
(Jef gaat naar midden centrum.)

Jef : Ik kan mijn klanten toch niet in de steek laten.

Wiske : Je hebt toch hulp gekregen?

Jef: Ja, dat is waar. Esmeralda, het lief van Marc van Louis van Sus van achter het hoekske is mij komen helpen. En die is daar nu nog. Een geluk dat ik die nog heb. Ik zal toch ooit eens iemand moeten aannemen. Maar dat kost toch zoveel geld.

Wiske : Iets drinken Jef?

Jef : Nee, nee. Ik heb thuis nog gedronken voor ik naar hier kwam.

Franske : Als alle klanten zo dorstig waren als de Jef dan zou je niet veel verdienen, denk ik. Zeg Jef, en wat gaat er nu juist gebeuren?

Jef : Dat zal ik eens direkt vertellen.

Wiske : Misschien kan er iemand de deur openzetten dan kunnen de mensen die buiten staan het ook horen.
(Een figurant doet de buitendeur open en Jef neemt een stoel waar hij gaat op staan.)

Jef : Beste vrienden, kom eens allemaal tot hier .
(Iedereen gaat rond Jef staan.)

Jef : Zo dadelijk gaan we allemaal naar het gemeentehuis.
Pas als we daar aangekomen zijn beginnen we onze slogans te roepen.

Franske : En wat zijn die slogans?

Jef : Dat zal ik eens direkt laten zien. (Tegen twee figuranten.) Mannen doe de eerste spandoek eens open.
(De figuranten doen de spandoek open. Op spandoek 1 staat opgeschreven : “ het cafe moet blijven”.)

Jef : We zullen nu eens allemaal gelijk lezen wat er op staat. Ok? Start.

Iedereen : “Het cafe moet blijven”

Jef : Ik heb die mannen van buiten niet gehoord. Allee nog een keer. Start.

Podium + zaal: “ Het cafe moet blijven”.

Jef : Goed mannen. Houden zo. En nu de andere spandoek.
(Twee andere figuranten doen spandoek 2 open. Er staat opgeschreven: “En de beenhouwerij ook”)

Jef : Komaan iedereen binnen en buiten. We lezen wat er op staat. Ok? Start.

Podium + zaal: “En de beenhouwerij ook”.

Jef : Prachtig.

Franske : Zeg Jef, willen we nu eens de 2 slogans bijeen proberen?

Jef : Dat is een goed gedacht Franske. Heb je dat alleen gevonden?

Franske : Ja, goed he.

Jef : Ok dan. Allemaal klaar? Start.

Podium + zaal: ”Het café moet blijven en de beenhouwerij ook”.

Jef : Goed, ik durf zelfs meer zeggen. Heel goed.

Wiske : Ik vind het ook heel goed.

Jef : En nadat we de slogans geroepen hebben stel ik voor dat jij en ik nog een korte toespraak houden.

Wiske : In orde. Dan kunnen we nu vertrekken. Franske, kan jij onze va zijn jas en zijn rolstoel eens gaan halen?
(Alle figuranten gaan af via de buiten deur en Franske gaat naar Cesar.)

Franske : (luid.) Cesar, ik zal uwe formule 1 wagen eens gaan halen.

Cesar : Dat is heel goed, Franske, dan moet ik alleen nog wachten op mijne piloot.
(Franske af via privé-deur.)

Wiske : Ah ja, dat is waar ook. Den Toon is zich in een vrouw aan het verkleden.

Jef : Wat is den Toon aan het doen? Zich in een vrouw aan het verkleden. Heb ik dat goed gehoord?

Wiske : Ja zeker. Onze va vindt dat wij een sexbom moeten hebben om de burgemeester van de wijs te brengen en bij gebrek aan een vrouw heeft den Toon zich opgeofferd.

Jef : Dat gaat een mooi gezicht zijn.
(Franske komt terug binnen met de jas en de rolstoel.)

Franske : Hier ben ik terug. Zeg hou jullie nu vast want ik heb het nieuwste uniform van de post gezien.

Jef : En staat den Toon ermee?

Franske : Hij mag gezien worden.
(Toon komt op via de privé-deur. Hij is gekleed als een zeer uitdagende vrouw.)

Toon : Alstublieft, niet lachen he.

Franske : Nee, ik denk dat ik er bij ga wenen.

Jef : Is dat het zomer of het winter uniform van de post?

Toon : Ik heb gezegd dat je niet mag lachen. De Cesar die lacht tenminste niet.
(luid.) En wat denk je Cesar?

Cesar : Je bent precies een “straffe tiet”.

Toon : (luid.) Begin jij ook al te lachen en daarbij het is geen “straffe tiet” maar “travestiet”.

Cesar : Dat is toch allemaal hetzelfde zeker.

Wiske : Zeg mannen. Zouden we nu niet vertrekken? Ze staan buiten op ons te wachten.
(Cesar gaat in zijn rolstoel zitten. Toon duwt de rolstoel. Samen met jef gaan ze af via de buitendeur.)

Franske : Wiske, moet ik iets speciaal doen. Tenslotte ben ik uwe knecht.

Wiske : Ja, in de berging staat de strijkplank en het strijkijzer en de mand met strijk vind je in de badkamer.

Franske : Wat? Moet ik gaan strijken?

Wiske : Ja.

Franske : Maar, ik heb dat nog nooit gedaan.

Wiske : Dan wordt het hoog tijd dat je het leert. Weet je wat? Je neemt enkel de groene wasmand. Daar liggen zakdoeken in. Dat is gemakkelijk om te strijken.

Franske : Allee, als jij dat zegt.

Wiske : Tot straks.
(Wiske af via buitendeur en Franske af via privé-deur. Na enkele ogenblikken komt Bertha binnen via de wc-deur.)

Bertha : Wat een geluk. Er is niemand. Dan kan ik ongestoord een telefoontje doen.
(Bertha gaat naar de telefoon en draait een nummer.)

Bertha : Jean-Paul, ik ben het. Het is om te zeggen dat het nog eventjes kan duren voor ik terug thuis ben. (stilte.) Waarom? Omdat deze mensen op mijn zenuwen werken en dat wil ik ze betaald zetten. (stilte.) Die is zeer goed overgekomen. Ik stel voor dat je nog enkele aangetekende brieven stuurt. De schrik zit er goed in. (stilte.) Hoe ik dat weet? Omdat ze zelfs een betoging hebben georganiseerd tegen de Belgische spoorwegen. Ons plan zal lukken. Ik voel het. Maar nu moet ik snel inleggen voor dat er iemand mij betrapt. Dag Jean-Paul.
(Bertha legt de telefoon neer en gaat naar de privé-deur.)
Nu ben ik vergeten te zeggen dat hij in geen geval naar hier mag bellen.
(Bertha af via privé-deur en enkele ogenblikken later komt Franske op met een strijkplank.)

Franske : Wat een mens toch allemaal moet doen in zijn leven. Strijken. Ik weet nog niet eens hoe dat je die plank moet open doen.
(Franske gaat met de strijkplank naar cour front en probeert de strijkplank open te krijgen en na een beetje klungelen lukt het.)

Franske : Wat is me dat verschieten. Ineens gaat die plank open. Nu zal ik de rest eens gaan halen.
(Franske af. De deur gaat open en Roza komt binnen. Ze is duidelijk naar de juwelier geweest.)

Roza : Dag allemaal. O, hier is niemand. Maar ja dat is nu normaal. Iedereen is naar de betoging. Ik zal zo dadelijk ook maar gaan. Maar eerst ga ik een cola drinken.
(Roza gaat naar de toog en schenkt zichzelf een cola in. Franske komt op met de wasmand en het strijkijzer.)

Franske : Amaai, Roza, je bent precies naar de ijzerwinkel geweest.

Roza : Wat? Ijzerwinkel! Dit zijn de beste juwelen die er zijn.

Franske : En de duurste ook misschien?

Roza : Dat weet ik niet. Ik let daar niet op.

Franske : Ik zou willen dat ik in uw plaats was. Ik moet altijd maar werken.

Roza : Dat is toch uw eigen schuld, he, Franske? Als je wat spaarzamer zou zijn dan had je geld om uw pinten te betalen en dan hoefde je hier niet te werken.

Franske : Spaarzaam. Jij mag dat zeggen. Jij werpt het langs deuren en vensters naar buiten.

Roza : Dat is waar. Maar ik heb geld en jij niet. Dat is het verschil.

Franske : Nee, jij hebt het nog niet. Maar je bent het al wel aan het uitgeven.

Roza : Dat zal wel in orde komen. Ga je strijken?

Franske : Ja.
(Franske gaat naar de strijkplank.)

Roza : En kan jij dat?

Franske : Een man alleen moet toch alles kunnen.
(Franske neemt een zakdoek uit de wasmand en begint te strijken.
Roza gaat naar Franske.)
Allee, dat gaat precies niet.

Roza : Misschien kan je eens proberen met de stekker in het stopcontact te steken, want zonder electriciteit werkt dat niet.

Franske : Ok, baas.
(Franske steekt de stekker in het stopcontact.)

Roza : Het stoort toch niet als ik help?

Franske : Nee, nee. Het is alleen een klein beetje geleden dat ik nog heb gestreken.

Roza : Dan weet je toch dat er water in het strijkijzer moet?
(Franske valt uit de lucht.)

Franske : Water?

Roza : Ja, water. Haal het maar

Franske : Ik loop al. Moet dat een hele emmer zijn?
(Franske gaat water halen.)

Roza : Nee zot. Een glas water is al genoeg. Wiske heeft het u toch gemakkelijk gemaakt. Enkel zakdoeken strijken is vlug gedaan.

Franske : Denk je dat?

Roza : Maar ja.

Franske : Allee, dan zal ik vlug gedaan hebben. Hier is het water en wat nu?
(Franske geeft het glas water aan Roza.)

Roza : Nu giet je dat water in het strijkijzer.
(Roza giet het water in het strijkijzer.)

Franske : En dan?

ROZA : Dan begin je te strijken. Je neemt een zakdoek? Je plooit die helemaal open en ge strijkt die glad? Zo... en nu plooi je die zakdoek zo in twee en dan nog eens in twee en dan zo toe. Voila?

Franske : Dat kan jij goed. En wat gebeurt er nu?

Roza : Nu is het uw beurt. Begin er nu maar aan.
(Roza gaat naar de buitendeur.)

Franske : Hé? Naar waar ga je?

Roza : Naar de betoging.

Franske : En mijne strijk?

Roza : Jij kan dat nu toch. Ik heb het toch voorgedaan.

Franske : Ja, 1 keer maar en ik ben het al terug vergeten.

Roza : Dat is dan pech. Goedendag.
(Roza af via buitendeur.)

Franske : Hier sta ik nu met in mijn hand een strijkijzer in plaats van een pint bier.
(Franske begint een zakdoek te strijken. Men merkt duidelijk dat hij er last mee heeft.)
Hoe moest dat nu weer geplooid worden? Zo, nee zo. Nee, toch zo. Verdomme ik weet het niet meer. Allee, ik zal het zo doen. Het moet maar goed zijn.
(Franske neemt een 2de zakdoek.)
Amaai, het gaat vlot. Dit is al de 2de zakdoek die ik strijk.
(Op dat ogenblik komt Bertha op via privé-deur en gaat naar Franske;)

Bertha : Wie ben jij en wat ben je daar aan het doen?

Franske : Oh, ik ben Franske en ik ben hier de beste klant en sinds gisteren ben ik hier ook de knecht des huizes. En nu ben ik aan het strijken en jij bent de tang zeker?

Bertha : Wat ben ik?

Franske : (vlug.) De tante.

Bertha : Ik dacht dat ik iets anders hoorde. Maar kom, voor een maal zal ik door de vingers zien. Inderdaad, ik ben de tante. Tante Bertha. Ik kom niet dikwijls op bezoek maar als ik kom eis ik dat iedereen naar mij luistert dus ook een knecht. Heb je dat goed begrepen?

Franske : Ja.

Bertha : Als je antwoordt, moet je met 2 woorden spreken, knecht.

Franske : Ja, tante.

Bertha : En je mag voor mij ook iets strijken.

Franske : (vlug.) Nee.

Bertha : Wat zeg je?

Franske : Ja. Ik bedoel: ja, tante.

Bertha : Goed. Dan zal ik het vlug gaan halen.
(Bertha af via privé-deur.)

Franske : Waarom moet mij dat nu weer overkomen. Ik kan niet strijken en nu moet ik voor die tang iets gaan strijken. Als dat maar goed afloopt (stilte.) En zenuwachtig dat ik ben. Allee, waar zit ze nu?
(Franske neemt nog een zakdoek.)

Franske : Wie weet met wat gaat ze afkomen. Met een zakdoek zal het niet zijn.
(Bertha komt terug op. Ze heeft een rok bij.)

Bertha : Knecht, deze rok wil ik binnen 30 minuten aantrekken. Hij moet zeer mooi gestreken zijn.

Franske : Ja, tante.
(Bertha geeft de rok aan Franske.)

Bertha : Goed, dan ben ik nu weg. Oh, ja. Hoeveel word jij hier betaald?

Franske : Ik word niet betaald. Toch niet met geld. Ze betalen mij in natura.

Bertha : Wat zeg je? In natura. Door wie?

Franske : Meestal door Wiske, maar gisterenavond ook door Saartje. Ik heb dat graag dat ze me betalen in natura.
Als jij dat zou doen zou ik dat ook prettig vinden.

Bertha : Onbeleefderik. Wat durf je daar allemaal te vertellen! Wat voor een café is dat hier! Ik zal Louisa straks eens op het matje roepen. Nu ben ik weg en denk erom. 30 minuten stipt en ik kom hem halen.
(Bertha af via buitendeur.)

Franske: Ik kan niet volgen. Wat heb ik nu verkeerd gezegd. Een pint bier gratis krijgen is toch in natura betaald worden. Maar nu komt het. Hoe moet ik aan die rok beginnen. Allee, ik zal eens proberen.
(Franske begint de rok te strijken. Natuurlijk op zijn manier. Na enkele ogenblikken gaat de telefoon.)
Wiske, telefoon!
wWske, telefoon! Ah ja, dat is waar. Die is hier niet.
Saartje, telefoon!
Allee, ik zal zelf maar gaan.
(Franske gaat naar de telefoon maar laat het strijkijzer op de rok staan.)
Ja, ja, ik kom.
Hallo, met de butler van café "bij Cesar de castaar".
(stilte.)
hallo, met de butler van café "bij Cesar de castaar".
Is daar iemand aan de andere kant van den draad?
(Stilte. Franske legt de telefoon terug in.)
Ze zullen verkeerd verbonden zijn. Wat was ik nu aan het doen?
(Stilte. Daarna vlug.) Mijne rok. (Franske loopt naar de strijkplank en neemt het strijkijzer op.)
Verdomme, verdomme, de rok is verbrand. Wat moet ik nu doen?
Hoeveel tijd heb ik nog?
(Franske kijkt op zijn horloge.)
Nog 20 minuten. Ik moet een nieuwe rok gaan kopen. Er zit niets anders op. Ik zal deze meenemen dan kan ik vergelijken.
Franske wil buiten gaan en op dat ogenblik komt Saartje op via de privé-deur.)

Saartje : Dag Franske. Wat is er? Ben je weg?

Franske : Eu, ja. Ik moet ergens zijn.

Saartje : Je doet zo geheimzinnig. Is er iets?

Franske : Nee, wat zou er zijn?

Saartje : Ik weet het niet. Maar je doet toch raar.

Franske : Ik doe altijd een beetje raar maar er is echt niets. Eu, ik moet wel dringend vertrekken of ik ben te laat terug. Daag.
(Franske af via buitendeur.)

- Saartje : Amaai, zo zenuwachtig heb ik hem nog nooit gezien.
(Saartje gaat naar de strijkplank.)
Ik zal de sukkelaar maar een beetje helpen.
(Saartje begint zakdoeken te strijken en een beetje later komt Frederick binnen.)
- Fred : Goedemorgen, jonge dame. Neemt u mij niet kwalijk dat ik u zo vroeg op de morgen kom storen in uw drukke bezigheden, maar als werknemer van een zeer groot bedrijf als de post ben ik verplicht bij de mensen binnen te komen om de corespondentie persoonlijk af te geven. Helaas, 3x helaas, ik heb vandaag niets bij. Maar niet getreurd. Morgen is er weer een dag.
(Saartje staat met open mond te luisteren naar rederick. Er volgt een kleine stilte.)
Wat is er, jonge dame? Heeft u het niet goed begrepen? Moet ik soms alles nog eens herhalen?
- Saartje : (vlug.) Nee, nee. Alleen, ik ken u eigenlijk niet. Ik heb u nog nooit gezien.
- Fred : Dan zal ik mij even aan u voorstellen, lieve jonge dame. Ik ben Vermassen Frederick, 25 jaar oud en sinds kort woonachtig in het dorp hiernaast. Ik heb rechten gestudeerd aan de universiteit maar ik heb nog geen werk gevonden dat in de lijn van mijn studies ligt en voorlopig mag ik de Belgische posterijen vertegenwoordigen.
- Saartje : En ik ben Saartje.
(Ze komen allebei naar midden front en geven elkaar een hand.)
- Fred : Oh, wat een wondermooie naam, Saartje. Wacht, laat me denken. Saartje, afgeleid van Sarah. Sarah is een Hebreeuwse naam en betekent vorstin. En nu ik je heel goed bekijk, zie ik pas hoe beeldmooi je bent. Wat kan de natuur toch mooi zijn. En dat dikke buikje. Oh, uw kind zal iets beeldigs worden met zo een wondermooie engel als moeder.
- Saartje : Excuseer me Frederick. Maar kan jij nog iets anders zeggen dan wondermooi en beeldig.
- Fred : Wat had u gedacht van prachtig?
- Saartje : (vlug.) Nee dat bedoel ik niet. Ik wil zeggen dat oooh.
(plots krijgt Saartje hevige weën en Frederick neemt vlug een stoel voor haar.)
- Fred : Vlug, neem een stoel en rust wat. (Frederick neemt nog een stoel.) Hier is nog een stoel dan kan je met je voeten omhoog zitten. Zo voorkom je dat je vocht vasthoudt en verklein je de kans op spataderen. Spataderen zijn gezwollen aderen vlak onder de huid. Meestal in de benen of de anus maar soms ook in de vagina. Lieve Sarah, hoelang is het geleden dat je deze hevige weenen nog gekregen hebt?
(Terwijl Frederick aan het spreken is ziet men duidelijk dat Saartje veel pijn heeft.)
- Saartje : (moeizaam.) Van een half uur geleden.
- Fred : Misschien is het verstandiger dat je even het ziekenhuis opbelt om te vragen wat je moet doen. Zij zullen u zeker de nodige informatie kunnen verstrekken. Ik kan mij bijvoorbeeld nuttig maken door.....
- Saartje : (Vlug roepend.) Door te zwijgen.

Fred : Nee, dat bedoelde ik niet. Door je man te roepen. Waar kan ik hem soms vinden.
(Saartje begint nu ook te wenen.)
Wat is er, mijn lieveling, heb ik soms iets verkeerd gezegd?

Saartje : Ik heb geen man. Hij heeft mij laten zitten omdat ik zwanger ben.

Fred : Wat?
(Saartje zegt niets.)
Ik zei wat?

Saartje : Ja, ik heb u wel gehoord. Ik dacht alleen dat je veel meer ging zeggen. Ja Frederick, het is de waarheid.
Hij heeft mij laten zitten omdat ik zwanger ben. Hij wil met mij en mijn kind niets meer te maken hebben. Mijn kind zal zijn vader nooit kennen.

Fred : Maar wanhoop niet, mijn lieve schat, ik ben er ook nog. Heel mijn leven droom ik ervan om iemand zoals jij te leren kennen. Het is tussen ons zoals in een sprookje. Ik ben de prins op het witte paard en jij bent sneeuwwitje in een glazen kist en wanneer ik je kus zal je ontwaken en je verdere leven met mij willen delen. Sarah, ik zal een goede vader zijn voor je kind en voor u een goede echtgenoot.
(Hij gaat op zijn knieën zitten.)
Alstublieft wondermooie prinses van me, wil je met me trouwen?

Saartje : Amaai, ik weet niet wat ik moet zeggen; ik vind u wel sympathiek. Maar ik ken u eigenlijk niet. Je zou eerst moeten bewijzen dat je me echt graag ziet.

Fred : Dat is geen probleem. Als ik voor u iets kan doen dan moet je het maar weten te zeggen. Hier is mijn kaartje.
(Hij geeft een adreskaartje.)

Saartje : Wat staat hier nu op. Kabinetchef bij de minister. Jij ziet er toch uit als een postbode.

Fred : Lieve toekomstige echtgenote, men moet in het leven durven vooruit kijken en daarom heb ik mijn adreskaartjes aangepast aan de toekomst. En die toekomst ligt op het kabinet van de minister. Dan zal mijn loon ook veel hoger zijn om ons gezinnetje te onderhouden. Ik zal er dadelijk werk van maken. Eerst moet ik mijn ontslag indienen bij de post en daarna een afspraak maken op het kabinet van de minister. En daar zal ik.....

Saartje : (vlug.) Moet jij nu echt niet gaan verder werken?

Fred : Inderdaad. De plicht roept. Gaat het al wat beter lieveling?

Saartje : Ja, dank u.
(Saartje staat recht.)

Fred : Uw prins vertrekt terug naar zijn ijzeren paard. Maar geen nood, zoetje. Weldra zien we elkaar terug.

Saartje : Vertrek nu maar of je komt straks te laat binnen op de post.

Fred : Tot gauw, mijn kersenpitje.
(Frederick af via buitendeur.)

Saartje : Amaai, wat was dat voor iemand. Braaf met geweld maar zagen. En het ergste van al is, dat hij het meent. Ik heb er dorst van gekregen. Een glaasje water zal mij goed doen.
(Saartje gaat naar de toog en schenkt zichzelf een glas water in. Op dat ogenblik komen Toon en Cesar op via de buitendeur.)

Saartje : Is de betoging nu al afgelopen?
Toon : Bijlange niet, maar het is een beetje te koud in deze kleding.
Saartje : Heeft de burgemeester u herkend?
Toon : Laat ons daar maar over zwijgen. Als het niet was om uw moeder te helpen, dan was ik er nooit aan begonnen.
Saartje : Wat is er dan gebeurd?
Toon : Ach, niets. Geef ons liever iets te drinken. Voor mij een jenever.
Saartje : (luid.) Bompa, wat moet jij drinken?
Cesar : Geef maar een water. Ik zal eens in mijn stoel gaan zitten dan kan ik de krant gaan lezen.
(Saartje zorgt voor de drankjes en toon gaat zitten op een barkruk. Cesar gaat naar zijn zetel.)
Saartje : (luid.) Er is geen krant. De postbode had niets bij.
Cesar : Weeral geen krant. Gisteren was er ook geen. Het was die nieuwe zeker?
Toon : (luid.) Hela, mijne collega niet beledigen. Ik weet het, het is een rare, maar hij doet zijn werk goed.
Saartje : Dat vind ik ook. En het is vooral een brave.
Toon : Heb je dat gehoord Cesar?
Cesar : Hé?
Toon : (luid.) Ik vroeg of je het gehoord hebt?
Cesar : Nee, ik heb niets gehoord. Is er tegen mij iets gezegd?
Toon : (luid.) Ja, uw kleindochter vind de nieuwe postbode een brave jongen.
(Saartje brengt Cesar zijn drankje.)
Cesar : Dat moet zij weten. Maar een postbode die de krant niet brengt, kan geen goede zijn. Dat is mijn gedacht.
Saartje : Zeg, maar we wijken af. Nu weet ik nog niet wat er gebeurd is tijdens de betoging.
Toon : Ik zwijg. Van mij ga je het niet weten.
Saartje : Ok. (luid.) Bompa, wat is er gebeurd tijdens de betoging?
Den Toon wil het niet zeggen.
Cesar : Dat kan ik goed begrijpen. Ik denk dat hij het niet durft zeggen. Morgen zal het wel op de eerste bladzijde staan van de krant. Ik zie het al staan in koeien van letters
“Facteur randt burgemeester aan en krijgt een slag in zijn gezicht”.
Saartje : (luid.) Dat meen je niet?
Cesar : Jawel, den Toon kon zich niet meer bedwingen en viel de burgemeester lastig.
Toon : (luid.) Is het nu genoeg. De burgemeester viel mij lastig en ik heb me verdedigd. Of mag dat soms niet meer? En is er nu niets anders om over te spreken?
Saartje : Ja, over Franske.
Toon : Is er iets aan de hand met Franske?
Saartje : Ik weet het niet. Hij ging er opeens vandoor zonder iets te zeggen en hij deed zo raar. (Saartje gaat naar de strijkplank.) Ik zal hier alles maar opruimen. Hij zal vandaag toch niet meer strijken.
Toon : Doe het maar rustig aan met uw dikke buik.
Saartje : Ja, dat is waar want ik heb vandaag al 2 maal hevige krampen gehad. Maar dit hier zal ik nu toch nog wel kunnen dragen zeker.
(Saartje trekt de stekker uit het stopcontact en neemt het strijkijzer op.)

Toon : Ja, ja, maar de rest zal ik wel doen want ik wil niet dat je hier moet bevallen. Ik ben een postbode en geen vroedvrouw, alhoewel je dat niet zou zeggen als je me nu bekijkt.
(Toon gaat naar de strijkplank.)

Saartje : Ik zal wel oppassen.

Toon : Waar moet ik alles zetten?

Saartje : Zet alles maar in de berging. Volg me maar.

Toon : Ok.
(Saartje af via privé. Toon neemt de wasmand op.)

Toon : Amaai, mijn borsten hangen in de weg. Vrouwen moeten daar toch last van hebben.

Cesar : Gaat het niet Toon?

Toon : (luid.) Jawel, maar ik heb last van mijn forsballen.

Cesar : Ik zie het precies.
(Plots horen we een gil. Toon laat de wasmand vallen.)

Toon : Wat is er nu gebeurd?

Cesar : Er is iets met ons Saartje?
(Toon gaat richting privé en Cesar staat recht. Saartje komt op via de privé-deur. Haar kleed is nat.)

Saartje : Mijn water is gebroken.

Toon : Het is niet waar he?

Saartje : Ja, het is wel waar.

Cesar : Saartje, je bent zo nat. Ben je ergens in het water gevallen?

Saartje : (luid.) Ja, in dat van mij. Het is gebroken. Wat moeten we nu doen?

Cesar : We moeten we dringend naar het ziekenhuis.

Saartje : Maar hoe? We hebben geen auto. De mijne is in de garage voor onderhoud en ons ma heeft de sleutels van haar auto meegenomen.

Toon : En met mijne fiets zal het ook wel niet gaan zeker?

Cesar : Den 100 moeten we bellen.
(Cesar gaat richting telefoon.)

Saartje : (luid.) Ja, maar wanneer zullen die hier zijn? Heel het dorp is onderbroken door de betoging.
(Saartje begint pijn te krijgen.)

Cesar : Dan zit er niets anders op dan hier te bevallen.

Toon : (luid.) Hier?

Cesar : Weet jij een beter idee misschien?

Toon : Nee.

Cesar : Hé?

Toon : (luid.) Nee.

Cesar : Wel dan.

Saartje : Kom, doe nu verder. Achter den toog ligt een boek over bevallen. Dat kunnen we gebruiken als handleiding. Hoofdstuk 12 gaat over de bevalling zelf.
(Saartje heeft nu duidelijk veel pijn. Toon gaat naar de toog om het boek te halen.)

Cesar : Ik heb geen boek nodig. Saartje, legt u maar op een tafel

Saartje : (luid.) Dat durf ik niet, als er dan iemand binnenkomt.

Cesar : Ga dan achter den toog liggen.

Saartje : (luid.) Ja, dat is een beter idee. Toon, wil jij wat kussens en handdoeken halen dan moet ik niet op de koude vloer gaan liggen.

Cesar : Allee Toon, vlug een beetje. Je bent hier niet op de post hoor.
Toon : Ja, ja, ik loop al.
(Toon af via de privé-deur.)
Saartje : (luid.) Bompa, bel toch maar eerst de 100 op. Als die dan hier zijn kunnen die van jullie overpakken.
Cesar : Ja, dat is goed.
(Cesar gaat naar de telefoon en belt de 100. Saartje staat aan de toog haar pijn te verbijten.)
Cesar : Hallo, met de 100. Kunnen jullie naar mij thuis komen. Mijn kleindochter is gebroken.
Hé, wat zeg je? Ik versta u niet.
(stilte.)
Nee, ze heeft niets gebroken. Haar water is gebroken.
Kom maar direct. Dag hé.
(Cesar legt de telefoon neer.)
Saartje : (luid.) Bompa, je hebt het adres vergeten te zeggen.
Cesar : Ja, is het waar?
(Saartje knikt)
Cesar : Dan moet ik terug bellen.
(Toon komt terug op via de privé deur met handdoeken en kussens.)
Toon : Hier ben ik terug. Ik heb alles kunnen vinden.
(Toon legt alles achter de toog op de grond zodat Saartje kan gaan liggen.
Saartje haar benen moeten zichtbaar blijven voor het publiek)
Cesar : Toon, haal nu warm water en zeep. Toen ons bella geboren werd heeft de dokter dat ook nodig gehad.
Toon : (luid.) Bella?
Cesar : Ja, Bella.
Toon : (luid.) Je bedoelt Bertha?
Cesar : Maar nee, Bella.
Ik weet toch nog wel de naam van onze koe zeker.
Toon : Maar Saartje is toch geen koe.
Saartje : Zeg mannen, doen jullie nu verder. Ik houd het bijna niet meer uit van de pijn.
Cesar : Ja, ik ging nog eens terug naar de 100 bellen.
(Cesar neemt terug de telefoon en belt de 100.)
Cesar : Hallo, met de 100? Ik ben Cesar van café: " bij Cesar de Castaar. In de Kapelstraat 50 te (plaats van opvoering.) Ik ben dezelfde van daar juist. Mijn klein- dochter haar water is gebroken. Ze ligt achter de toog in mijn café. (stilte.) He, wat zeg je? (stilte.) Ja, er is iemand bij he? (stilte.) Nee, geen dokter maar een facteur. (stilte.)
Zeg, je moet zo niet roepen. Ik ben niet doof hoor. Ik heb wel gehoord dat je direct komt. Daag.
(Cesar legt de telefoon neer gaat naar de toog.)
Toon : En wat moet er nu gebeuren?
(Bertha komt op via de wc deur. Ze blijft aan de deur staan en luistert aandachtig.)
Cesar : Nu moet je gaan zien of er al iets te zien is.
Toon : Waar?

Cesar : Ja, waar nu! Tilt die rok op en kijk of er al een hoofdje te zien is. Allee, Saartje doe uw benen open voor den Toon.
 Saartje : Ja, dat zal ik doen. Toon, komt het al?
 Toon : Zeg, dat durf ik niet hoor.
 Cesar : Allee, Toon. Dat is nochtans mooier dan een brievenbus.
 Toon : Ok, ik zal eens kijken.
 (Toon tilt Saartje haar rok op en kijkt.)
 Toon : (luid.) Cesar, je hebt gelijk.
 Cesar : En zie je nu al een hoofdje?
 Toon : Nee, een hoofdje zie ik nog niet maar wel veel ander mooie dingen.
 Bertha : Maar nu is het genoeg.
 (iedereen schrikt.)
 Toon : Bertha!

DOEK

BEDRIJF 3: EEN WEEK LATER

(Als het doek open gaat zijn Roza en Franske het café aan het versieren om de thuiskomst van Saartje te vieren. Ze hebben duidelijk al hard gewerkt want overal vindt men slingers en ballonnen. Roza zit aan een tafel en blaast een ballon op en Franske staat aan het bord.)

Franske : En wat moet ik nu op dat bord schrijven?
 Roza : Ik weet het eigenlijk niet. Misschien "Welkom thuis".
 Franske : Ja, dat is een goed idee.
 (Franske gaat op een stoel staan en begint te schrijven.)
 Roza : Zeg, maar dat is toch de laatste die ik opblaas. Zie dat hier liggen. Het is precies carnaval.
 Franske : (schrijvend.) Welkom thuis.
 Roza, wil ik de naam van Saartje er ook opschrijven.
 Roza : Ja, maar dan moet de naam van het kindje er ook bij.
 Franske : (schrijvend.) "Saartje en Tony".
 Ik vind het toch eigenaardig dat Saartje haar kind Tony heeft genoemd.
 Roza : Waarom? Is dat geen mooie naam misschien?
 Franske : Daarvoor zeg ik dat niet. Maar de naam is gekozen omwille van den Toon.
 Roza : Ah ja, den Toon is haar verlosser. De man die haar kind op de wereld heeft gebracht.
 Franske : Jij doet precies of alle kinderen van de hele wereld worden genoemd naar hun gynaecoloog. En moeten die dan allemaal dokter worden?
 Roza : Ik vind het toch een mooi gebaar van Saartje.
 Franske : En waar zit hij nu, onze verlosser? Ik dacht dat hij verlof had?
 Roza : Er zal iets tussen gekomen zijn zeker.
 Franske : Ja. Ofwel durft hij niet meer komen. Een schrik gekregen van Bertha.
 Roza : Dat moet jij juist zeggen. Wat heb je deze week al voor gehad met Bertha?
 Franske : Ik kan er toch ook niets aan doen dat er juist telefoon komt als het strijkijzer op haar rok staat.

Roza : En die kan jij er niet afzetten?
Franske : Vergeten.
Roza : En ten tweede: je koopt een nieuwe rok maar hij is 2 maten te klein.
Franske : ze hadden geen groter.
Roza : Ten derde: je sluit Bertha 3 uur op in de wc.
Franske : Ik dacht dat er niemand meer was.
Roza : Ten vierde: je geeft haar hondenvlees in plaats van stoofvlees.
Franske : Ja, ze moest dringend eten hebben en Wiske was niet thuis. Ik heb dan maar een tupperware potje uit de ijskast genomen en opgewarmd. Ik heb mij enkel van potje vergist. Maar allee, de oude hond van Cesar heeft nu toch goed gegeten.

Roza : En gisteren heb je haar jas met spullenhulp meegegeven.
Franske : Per ongeluk. Wiske zei dat de zwarte jas weg moest en ik had verstaan de bruine jas. En de eerste bruine jas die ik vond, was die van Bertha. Pech.

Roza : Zeg dat wel.
Franske : Maar als Bertha nu nog iets vraagt zal ik extra opletten. Allee, ik heb er dorst van gekregen. Moet jij ook iets drinken?

Roza : Een cola wil ik wel.
Franske : In orde.
(Franske gaat naar de toog en tapt een pintje en schenkt een cola in.)

Roza : Wanneer zouden ze aankomen? Ik hoop niet te laat, want ik moet straks naar zaventem.

Franske : Is het zover vandaag? De grote vlucht naar Brazilië.
Roza : Inderdaad en ik moet mijn valiezen nog pakken. Dus ik hoop dat ik Saartje en de kleine nog kan zien voor ik weg ben.

Franske : Ze zullen ieder ogenblik wel kunnen aankomen.
Roza: Hier is uw cola.
Roza : Laat hem maar op de toog staan. Ik kom naar daar.
(Roza gaat naar de toog.)

Franske : Moeten we hier achter de toog ook geen slingers hangen?
Roza : Dat kunnen we doen. Er zijn er nog over.
(Op dat ogenblik gaat de telefoon.)

Franske : Ze bellen en ik heb een voorgevoel dat ik weet wie het is.
Roza : Ja?
(Franske gaat naar de telefoon.)

Franske : Ja. Onze onbekende soldaat.
Roza : Is dat die persoon van de anonieme telefoontjes?
Franske : Inderdaad.
"Hallo met de butler van café "bij Cesar de castaar".
(Kleine stilte.)
"Mijne beste vriend, ik zeg het nog 1 maal. Hallo met de butler van café "bij Cesar de castaar".
(Kleine stilte. Bertha komt op via de privé deur. Ze heeft een kleed en een knoop bij.)
Weeral niets. Ik zal maar terug inleggen maar ik begin het toch niet meer plezierig te vinden.

Bertha : En wat vind je niet meer plezierig, knecht?
Franske : Die anonieme telefoontjes.
Bertha : Anonieme telefoontjes? Wanneer en hoeveel?

Roza : Amaai, u bent nogal geïnteresseerd.

Bertha : Jij moet zwijgen. Ik heb je niets gevraagd.
Wel krijg ik nog antwoord?

Franske : Elke voormiddag krijgen we hier telefoon van iemand die niets zegt en direct terug inlegt.

Bertha : Ah zo. Goed dat ik dat weet.

Franske : Weet u daar iets meer van?

Bertha : Het personeel mag geen vragen stellen aan hun meerderen. Heb je dat goed begrepen?

Franske : Ja tante.

Bertha : Zo mag ik het horen.
Waar is Louisa?

Franske : Die is Saartje en de kleine gaan halen naar het moederhuis.

Bertha : Dan moet jij me maar helpen. Ik heb hier een kleed maar er ontbreekt deze knoop. Ik zou willen dat je die knoop er terug aannaait. En pas op! Verknoei het nu niet zoals de voorbije dagen.

Franske : Ik zal mijn best doen.

Bertha : En wat is dat hier voor rommel. Het is precies carnaval

Roza : Wij zijn het café aan het versieren om de komst van Saartje en kleine Tony te vieren.

Bertha : En dat moet met deze rommel gebeuren?
Ach, laat maar. Een zwakke van geest moet je laten doen. Tot straks.
(Bertha af via de buiten deur.)

Franske : Als ik nu eens de moed had om dat mens eens vijf minuten onder handen te nemen.

Roza : Wat dan, Franske?

Franske : Dan zou ze er niet goed van af komen. Zie me nu hier staan met dit kleed. Ik heb nog nooit een naald vastgehad en nu moet ik ineens een knoop aan een kleed zetten.

Roza : Ik zal u wel helpen Franske. Geef alles maar aan mij. In mijn handtas heb ik mijn gerief bij.
(Roza gaat aan een tafel zitten en zet de knoop aan het kleed.)

Franske : Bedankt. Zou het mij dan toch lukken om eens iets goed te doen voor Bertha?

Roza : Maar, natuurlijk. Je moet toch niet zeggen dat ik u geholpen heb. Binnen enkele minuten is het kleed weer helemaal in orde.

Franske : Ik zal ondertussen achter de toog nog wat slingers aanbrengen.
(Franske gaat naar de toog en hangt wat slingers omhoog;)

Roza : Zeg Franske, het is mij opgevallen dat Bertha zoveel belangstelling toonde voor die anonieme telefoontjes.

Franske : Ja, dat is mij ook opgevallen. Het is precies of dat ze iets meer weet. Maar wat?

Roza : Zou er soms iemand naar hier bellen om haar aan de telefoon te krijgen?

Franske : Dat zou kunnen. Maar waarom vraagt die persoon dan niet naar Bertha?

Roza : Misschien omdat niemand er iets mag van weten.

Franske : Maar waarom?

Roza : Dat is iets dat jij moet uitzoeken. Jij bent hier elke dag.
Dus vanaf nu ogen en oren ver open.

Franske : Ik zal mijn best doen.
Allee, achter de toog is het ook al versierd.

Roza : Heel goed gedaan Franske.

Franske : Pas op. In de grond ben ik geen slechte.

Roza : Maar je moet er u in krijgen zeker.

Franske : Allee, ze begint weeral te lachen.

Roza : Kan je daar nu niet tegen? Het is toch maar voor de grap.

Franske : Ja, ja, het is al goed.

Roza : Voila, de knoop staat er aan. Waar moet ik het kleed leggen.

Franske : Leg het maar op een tafel, Dan ziet Bertha het zeker liggen.
(Roza legt het kleed vooraan in het café op een tafel.)

Roza : Nu dat al het werk gedaan is, kan ik vertrekken. Want als ik nog langer blijf, verspeel ik straks misschien mijn vliegtuig.
(Franske gaat naar Roza.)

Franske : Roza, bedankt voor alles. We zullen u hier missen.

Roza : Ik blijf niet eeuwig weg hoor.

Franske : Dat weet ik. Maar toch gaan we u missen.
(De deur gaat open en Toon komt binnen met zijn fiets. Hij zet de fiets aan een tafel.)

Toon : Goededag allemaal

Franske : Hela Toon! Terug buiten met die fiets. Ik heb hier deze morgen gekuist.

Toon : Ja maar, mijne band staat plat en mijn ketting ligt eraf.

Franske : En dat kan je buiten niet in orde brengen.

Toon : Het regent buiten.

Franske : En dan? Ben jij van suiker misschien?

Toon : Nee.

Franske : Awel, dan. Dat heb ik nu nog nooit meegemaakt. Een postbode die schrik heeft van de regen.

Toon : En toch blijf ik hier binnen. Het café is nu toch al terug vuil.
(Toon begint zijn band op te pompen.)

Franske : Het is al goed.

Roza : Hoe komt het dat je aan het werk bent? Ik dacht dat je verlof had.

Toon : Mijn verlof is ingetrokken. Deze morgen om vijf uur hebben ze me uit mijn bed gebeld.

Roza : Was er iemand ziek?

Toon : Nee. De Frederick heeft zijn ontslag gevraagd bij de post. En naar het schijnt heeft hij al ander werk gevonden.

Roza : En wat voor werk?

Toon : Dat weet ik niet.

Roza : En is uw ronde bijna gedaan?

Toon : Nee, ik heb nog maar een paar straten gedaan.

Roza : Oei, dan mis je de thuiskomst van Saartje en kleine Tony.

Toon : Ik weet het. Maar ik kan er ook niets aandoen.

Roza : Dat is spijtig en ik kan ook niet blijven.

Toon : Waarom niet?

Franske : Ze moet haar valiezen gaan pakken. Madam vertrekt vandaag naar Brazilië. En ze laat ons allemaal in de steek.

Roza : Franske, maak er nu geen drama van. Ik kom toch nog terug.

Toon : Och, daar moet je niet opletten Roza. Je kent Franske toch.

Franske : Ja en jij gaat mij ook nog leren kennen als je niet maakt dat je met die fiets buiten bent.

Toon : Ja maar, eerst mij ketting er nog opleggen.

Franske : Luister. Ik ga nu proper water halen om alles terug te kuisen en als ik terug ben en die fiets staat hier nog dan gaat het uwe beste dag niet zijn.

Toon : Amaai zeg. Jij bent precies in uw gat gebeten.

Franske : Je hebt mij gehoord.

Roza : Ik ben ook weg. De groeten aan iedereen en tot ziens!

Toon : Dag Roza.

Franske : Dag Roza en blijf maar niet te lang weg.
(Franske af via privé deur en Roza af via buiten deur. Toon begint zijn ketting op zijn fiets te leggen. Hij heeft duidelijk problemen.)

Toon : Verdomme. Dat gaat zo slecht. En ik heb die ketting pas gesmeerd. Mijn handen zullen er mooi uit zien.
(Enkele ogenblikken later.)
Eindelijk. Ze ligt er op.
(Toon bekijkt zijn handen.)
Wat smerige handen heb ik. Zo kan ik mijn ronde niet verder doen. Ik moet ze eerst gaan wassen. Maar wacht eens. Zou hier nergens geen vod liggen dan kan ik het vuilste er al aan afvegen.
(Toon ziet het kleed van Bertha liggen.)
Daar ligt een vod. Dat is ook toevallig.
(Hij neemt het kleed en veegt zijn handen er aan af. Daarna legt hij het kleed terug op tafel.)
En nu gaan we naar de wc mijn handen wassen. Ik zal mijn fiets maar meenemen en verdwijnen langs de achterdeur dan kan Franske zeker niet zagen.
(Toon af via wc deur. Franske komt op via de privé deur met een emmer water, aftrekker en dweil.)

Franske : Hij is toch weg. Hij zal schrik gekregen hebben. Allee, dat zijn nu toch geen toeren met een vuile fiets een proper café binnen komen.
(Franske begint te kuisen. Enkele ogenblikken later gaat de deur open en toon komt binnen.)
(luid) Stop!!!

Toon : Zeg, ik ben Cesar niet hoor. Ik ben niet doof.

Franske : Jij gaat hier toch niet alles terug vuil maken?

Toon : Ik ben vergeten iets te drinken.

Franske : Dan ga je maar op een ander iets drinken. Als je durft binnen komen dan giet ik de emmer water in je gezicht.
(Toon begint te lachen.)

Toon : Beloven, ja.

Franske : Ah, je denkt dat ik niet durf. Ga eens terug naar buiten en kom eens terug binnen.
(Zonder iets te zeggen gaat toon terug af via de buiten deur.)

Franske : En nu gaan we lachen.
(Franske neemt de emmer in zijn handen. Er volgt een kleine stilte.)
Allee, waar blijft hij nu? Hij zal wel niet durven. Een groot woord dat hebben ze allemaal, maar als puntje bij paaltje komt, durven, ze niets. Ik had nogthans graag deze emmer water in zijn gezicht gesmeten.

(Plots horen we iemand naderen.)
Ja! Hij is daar.
(De deur gaat open en Bertha komt binnen. Franske giet de emmer water in het gezicht van Bertha.)

Bertha : (Zeer kwaad.) Wat heeft dit te betekenen?
Franske : Ik dacht dat jij de postbode was.
Bertha : (Zeer kwaad.) Zie ik er soms zo uit?
Franske : Nee
Bertha : (Zeer kwaad.) Met 2 woorden spreken.
Franske : Nee tante.
Bertha : (Zeer kwaad.) Waarom giet je dan een emmer water over mij.
Franske : Ik had u niet gezien.
Bertha : (Zeer kwaad.) Kan jij dan nooit iets goed doen?
Franske : Ja, toch wel.
Bertha : Ik luister.
Franske : Ik heb de knoop aan uw kleed genaaid.
Bertha : Dat wil ik zien. Waar is mijn kleed?
Franske : Daar op..... (Franske ziet het vuile kleed liggen.) Tafel.
Bertha : (Zeer kwaad.) Wat! Is dat mijn kleed? En dan durf jij nog te vertellen dat je iets goed gedaan hebt.
Franske : Maar daarstraks was er niets aan.
Bertha : Maak dat je weg bent, stom kieken.
(Bertha is nu zeer kwaad. Ze gaat naar Franske en geeft hem een slag in zijn gezicht. Daarna neemt ze het vuile kleed van tafel en gaat af via de privé-deur.)

Franske : Maar nu is het genoeg. Ik neem mijn ontslag. Ik ga ander werk zoeken.
(Weer gaat de buiten deur open en Frederick komt binnen.)

Fred : Een bijzonder goede morgen mijnheer Franske. Oh het heeft hier precies binnen geregend. Is het plafond stuk want buiten regent het toch niet zo hard. Trouwens ik heb deze morgen naar de radio geluisterd en volgens mevrouw Haagdoren blijft het voorlopig zacht, zowel s'nachts als overdag. Af en toe valt er regen en speelt de zuidwesten wind flink op. Vanochtend is het op de meeste plaatsen nat. Verantwoordelijk is een golfvormige storing die straks naar het noordoosten wegtrekt en gevolgd wordt door een onstabiel weertype, wat wil zeggen buien afgewisseld

Franske : (vlug.) Frederick hou op!
Fred : Met opklaringen.
Franske : Alstublieft. Mijn hoofd is om te barsten. Ik heb vandaag al te veel meegemaakt. Ik ga iets drinken. Drink je iets mee?
Fred : Nee ik heb eigenlijk niet veel tijd. Ik heb het zo druk met mijn nieuw werk dat ik mij geen rustperiode kan veroorloven. Ik kom eigenlijk alleen maar informeren of Sarah hier is. Ik heb voor haar een geschenk bij en voor de kleine baby heb ik natuurlijk ook iets meegebracht.
(Ondertussen staat Franske achter den toog en tapt voor hem een pintje.)

Franske : Als jij nu even zwijgt dan kan ik antwoorden op uw vraag.
Fred : Ok. 1 2 3 mondje toe.
(Frederick houdt zijn vinger op zijn mond.)

Franske : Nee. Saartje is nog niet terug thuis. Maar ik denk dat het niet lang meer zal duren. Zeg wat voor werk doe jij?

Fred : Ik ben vertegenwoordiger in een produkt dat niet meer weg te denken is uit onze samenleving. Mijn produkt heeft vele jaren geleden de markt veroverd om er te blijven en nooit meer weg te gaan. Met mijn produkt word de mens bij wijze van spreken geboren. Zo belangrijk is het geworden.

Franske : En weet je soms de naam van uw product?

Fred : Natuurlijk. Ik heb zelfs voor de kleine baby een exemplaar meegebracht. (Frederick haalt een luier uit een klein valiesje dat hij met zich mee draagt en geeft hem naar Franske.) Hier, ik denk wel dat het zal passen. Het is de kleinste maat.

Franske : Een pamper. Ben jij vertegenwoordiger geworden in pampers?

Fred : Excuseer. Dat is geen pamper maar een luier van het nieuwe merk "Pipi". We hebben ook een afdeling voor volwassenen. Ja, voor zieke en oude mensen past er natuurlijk geen "Pipi". Die gaan maar tot 25 kg. Voor hen is er de "Kaka".

Franske : Allee, dan werk jij tegenwoordig in de pipi en de kaka.

Fred : Ik zou daar niet mee lachen mijnheer. Misschien heb je later nog een "Kaka" nodig. Trouwens, wil je er soms een passen? Ik heb ook jouw maat bij.

Franske : Jij wilt nu toch niet zeggen dat ik hier een pamper moet gaan aandoen?

Fred : Je zou er heel beeldig mee staan. Misschien kan ik er een foto van maken voor in onze catalogus.

Franske : Luister, ik ben misschien wel zot. Maar toch nog niet zo zot dat ik hier een pamper ga aan doen.

Fred : Het is geen pamper. Het is een "Kaka".

Franske : Het mag zijn wat het wilt. Ik doe daar niet aan mee. (Frederick haalt een grote luier uit zijn valies.)

Fred : Echt niet, mijnheer Franske? Het is zo een mooie. Kijk maar. En trouwens, niemand kan u hier zien. En je hoeft hem niet aan te kopen. Het is vrijblijvend.

Franske : Allee, vooruit. Ik zal mij maar weer belachelijk laten maken. Ik zal mij achter de toog omkleden.

Fred : Jij bent een man naar mijn hart. (Frederick geeft de luier aan Franske. Deze gaat achter de toog de luier aandoen.) En past hij?

Franske : Wacht eventjes. Zo vlug gaat het niet. (Er volgt een kleine stilte.)

Fred : En past hij?

Franske : Het is te zien wat je verstaat onder passen.

Fred : Maar kom naar hier dan kan ik je bekijken?

Franske : Ik durf niet. Ik durf echt niet.

Fred : Waarom niet? Is het geen mooie kleur? Is hij een beetje te groot?

Franske : Nee, het is alleen maar een belachelijk zicht. Maar allee. De korte pijn. Ik ben daar. (Franske komt te voorschijn.)

Fred : Geweldig. Formidabel. Het zit jouw gegoten. Je kan het zelfs gebruiken om naar feesten te gaan.

Franske : Ja. Als clown. Ik word zeker de held van de avond.

Fred : Moet je hem kopen. Als je er 2 koopt krijg je van mij er 1 gratis.

Franske : Nee laat maar zitten.

Fred : Maar nu moet ik dringend vertrekken. Oh ja, ik heb nog een mooie roos bij voor Sarah. (Neemt roos uit valies.) Zou jij voor mij dit pracht exemplaar kunnen overhandigen, vergezeld van 3 mooie zoenen.

Franske : Dat zal ik met plezier doen.

Fred : Kom dan tot hier als je wil.

Franske : Waarom moet ik tot daar komen?

Fred : Om de 3 zoenen in ontvangst te nemen. Dan kan je ze verder geven aan Sarah.

Franske : Meen je dat nu?

Fred : Hoe kan je anders die 3 zoenen verder geven?
(Franske gaat naar frederick.)

Fred : Ik wacht.
(Frederick geeft franske 3 zoenen.)

Fred : Hier is uw roos.
(Frederick geeft de roos aan franske.)
Nu zal ik deze plaats maar verlaten want ik heb nog veel werk te doen. Nog een goede dag, mijnheer Franske.
(Frederick af via buitendeur. Franske legt de roos op de hoek van de toog.)

Franske: Wat een rare gast. Allee eindelijk alleen. Ik zal maar terug alles proper maken. (Franske gaat naar de emmer.)
Ja, natuurlijk. Geen water meer. Bertha is met alles gaan lopen. Ik zal nu maar achter de toog water nemen dan zal ik zeker bertha niet tegen komen. (Franske gaat naar de toog en neemt water.)
Welk produkt moet ik nu in dat water doen? Hier staat iets. (lezen.)
"Goed voor glazen te spoelen." Dat kan niet slecht zijn.
(Franske doet het produkt in het water.)
En nu kunnen we terug beginnen. Wacht. Ik zal eerst eens de radio opzetten want het is hier zo stilletjes.
(Franske zet de radio op en gaat terug naar de buitendeur om te kuisen.
Op de radio horen we de laatste seconden van een liedje. Daarna horen we het nummer "Sex machine" van "James Brown". Franske hoort dit nummer duidelijk heel graag want plots waant hij zich James Brown. Hij brengt een ware imitatie van het nummer. De steel van de aftrekker gebruikt hij als microfoon en gitaar. Deze act mag zeer gek gespeeld worden. Tijdens de show van Franske komt Toon met zijn brieventas geruisloos binnen via de wc deur en gaat naar de toog. Daar blijft hij een tijdje kijken naar het spektakel. Vervolgens gaat toon achter de toog staan en zet de radio af.)

Franske : Wie zet er nu die radio af? (kijkt.) Toon zet die radio terug op. Het was nu juist zo een mooi liedje.

Toon : Dat merk ik. Je hebt er zelfs een speciale outfit voor aan gedaan.
(Franske bekijkt zichzelf.)

Franske : Verdomme. Heb ik dat ding nu nog aan?

Toon : Je staat er mooi mee. Je zal er succes mee hebben bij de vrouwen.

Franske : Ja, ja. Lach maar. Zeg Toon, kom eens tot hier.
(Toon gaat richting Franske.)

Toon : Waarom?

Franske : Omdat ik deze emmer water helemaal ga uit gieten over uw hoofd. Want ik heb met u nog een eitje te pellen.
(Franske wil met de emmer gieten maar toon draait zich vlug om en gaat lopen. Franske loopt hem achter na. Ze lopen rond de tafels in het café.)

Toon : (zingend.) Als je kan pak me dan.

Franske : Je zal niet blijven lachen. Wacht maar.
(Bertha komt op via privé deur.)

Bertha : Wat heeft dat hier allemaal te betekenen?

Franske : Eu. Eu. Niets.

Toon : Wij spelen tikkertje.

Bertha : Ah. Tikkertje. Ja klein kinderen die nog een pampertje aandoen spelen wel eens tikkertje.(streng.) Ik zal jullie leren tikkertje spelen. Vooruit in de hoek.

Franske : Wat?

Bertha : (streng.) Niet tegen spreken! In de hoek heb ik gezegd. Jij daar en jij daar. En op jullie knieën.
(Franske gaat naar jardin front en toon gaat naar cour front.)
Dit zal jullie leren zich te gedragen als kleuters.

Toon : Hoelang moeten wij blijven zitten?

Bertha : Tot als ik zeg dat je terug mag recht staan.

Franske : Maar ik moet het cafe nog opkuisen.

Bertha : Zwijgen. Ik stel hier de wetten. Ik kom zo dadelijk terug.
(Bertha af via privé deur.)

Toon : Lap. Hier zitten we dan.

Franske : Het is uw schuld. Waarom heb je me niet verwittigd toen Bertha er aan kwam?

Toon : Ineens was ze daar. Het was te laat voor u te verwittigen. Zeg, en hoe komt het eigenlijk dat jij een pamper draagt.

Franske : Dat zal ik straks wel vertellen. Ik zou hem graag willen uit doen.

Toon : Dat zit niet gemakkelijk zeker?
(De deur gaat open en Roza komt binnen met een valies.)

Roza : Dag allemaal.

Toon: Dag Roza

Franske: Dag Roza.

Roza : Wat zitten jullie daar te doen? En wat heb jij nu aan? Een pamper?

Franske : Wij zijn gestraft. En ik had geen zin om een broek aan te doen.

Roza : Door wie zijn jullie gestraft?

Franske : Door Bertha natuurlijk.

Roza : Wat heb je daar moeten voor doen?

Toon : Franske heeft Bertha een stortbad gegeven.

Franske : Door uw schuld.

Roza : Maar sta toch recht.

Franske : Nee, die vrouw is tot alles in staat. Daarstraks heeft ze mij een slag in mijn gezicht gegeven.

Toon : Zeg Roza. Hoe komt het dat jij hier nog bent. Moet jij niet op de luchthaven zijn.

Roza : Nee. Het is staking in Zaventem. Ik zal nog eventjes moeten wachten.
(Bertha op via privé deur.) Maar sta nu toch recht, mannen. Die Bertha kan toch de pot op zeker.

Bertha : Heb je het soms over mij madame? Nog zo een opmerking en je mag bij je vrienden op de grond gaan zitten.
(Roza gaat naar Bertha.)

Roza : Nu moet je eens goed naar mij luisteren.
(Plots gaat de telefoon. Iedereen kijkt naar de telefoon.)

Bertha : Knecht, de telefoon gaat.

Franske : Ja, tante.

Bertha : Maar neem dan toch op.

Franske : Ik ben gestraft.

Bertha : (vlug.) Jullie straf is ten einde. Neem vlug op.
(Franske staat moeizaam recht. Ook Toon staat recht.)

Franske : Amaai, ik kan zo moeilijk recht.
(Het geduld van Bertha is duidelijk ten einde en ze loopt naar de telefoon.)

Bertha : Hallo, met Bertha Segers. (stilte.) Eu, eu, u bent verkeerd verbonden mijnheer. (Ze legt de telefoon terug in. Daarna kijkt ze de andere terug aan. Ze is duidelijk aangeslagen door het telefoontje.)
Verkeerd verbonden. (Bertha gaat af via de privé deur.)

Toon : Die doet raar.

Franske : Dat is het minste dat je kan zeggen.

Roza : Zeg mannen. Hebben jullie gehoord wat ze gezegd heeft.

Franske : Ja. Ze heeft gezegd: verkeerd verbonden.

Roza : Maar neen. Ze heeft haar naam gezegd. Bertha Segers.

Franske : En dan?

Roza : Denkt toch eens aan die aangetekende brieven. "BS". Bertha Segers.

Toon : Dus jij denkt dat Bertha hier achter zit?

Roza : Inderdaad.

Franske : Dan zullen we ze extra in het oog houden. En nu ga ik deze belachelijke pamber terug uit doen.
(Franske gaat achter de toog zijn broek terug aandoen. De buitendeur gaat open en Cesar, Saartje en Wiske komen binnen. Cesar draagt op zijn rolstoel een maxi-cosi.)

Cesar : Hier zijn we dan beste vrienden. Mag ik u voorstellen in deze maxico.

Saartje : Maxi-cosi bompa.

Cesar : Dat kan ik niet uitspreken. Allee. In deze bak ligt mijn achterkleinzoon Tony te rusten. Hij is heel moe. Hij heeft zichzelf daar juist laten horen en ik moet zeggen Helmut Lotti is er niets tegen.

Saartje : Wacht eventjes. Ik zal de maxi-cosi op tafel zetten.
(Iedereen gaat rond de maxi-cosi staan.)

Roza : Amaai, dat is een mooi kindje.

Toon : Hij lijkt precies op zijn verlosser.

Franske : Ik dacht dat het een mooi kind was. Hoe kan hij dan op zijn verlosser lijken.

Cesar : Wiske, ik geef een rondje. Voor mij een Geuze dat is lang geleden.

Franske : En voor mij een pintje voor al mijn miserie door te spoelen.
(Wiske gaat achter de toog staan en Franske en Toon gaan op een barkruk zitten.)

Wiske : Miserie?

Franske : Ik zal dat straks allemaal wel uitleggen. Trouwens ik heb voor u nog een belangrijke mededeling.

Wiske : Amaai, ik ben benieuwd.
(Cesar is zijn zetel gaan zitten. Franske en Toon gaan naar de toog.)

Saartje : Zeg ma, heb je al gezien hoe mooi het hier versierd is.

Wiske : Ja. Het is hier echt prachtig.

Saartje : Bedankt, allemaal.

Toon : Dat is niets, Saartje. Dat is graag gedaan. Maar ik moet toch bekennen dat ik een beetje hulp gekregen heb van Roza en Franske.

Franske : Wat zeg jij nu? Een beetje hulp gekregen. Jij hebt zelf niets gedaan. We hebben u zelfs niet gezien.

Toon : Ik kan er toch ook niet aan doen dat ik moest gaan werken. Anders was ik wel gekomen.

Roza : Zeg, mannen, maak nu niet te veel lawaai want anders maak je de kleine nog wakker.
(Wiske zet een pintje en een jenever voor Franske en Tony op de toog.)

Cesar: Zeg mannen, maak nu niet te veel lawaai want anders maak je de kleine nog wakker.

Wiske : Roza heeft juist het zelfde gezegd va.

Cesar : Hé?

Saartje : Wacht ma. Ik zal met onze Tony in de woon kamer gaan zitten.
(Saartje neemt de maxi-cosi en gaat af via de privé deur. Roza gaat zitten aan een tafel.)

Cesar : Allee, waar gaat ze nu naar toe met mijn achterklein- kind?

Wiske : (luid) Ze gaat in de woonkamer zitten. Daar is minder lawaai.
(Wiske gaat naar Cesar zijn Geuze brengen.)
Hier is uw Geuze. Roza, wat mag ik voor u brengen?

Roza : Geef maar een cola.
(Wiske gaat terug achter de toog staan.)

Cesar : Zeg Toon heb je geen krant bij?

Toon : Oh ja, dat was ik bijna vergeten.
(Toon haalt een krant en een aangetekende brief uit zijn brieven tas. Hij brengt de krant naar Cesar.)
(luid) Hier Cesar. Nu kan je weeral lezen.
Wiske, ik heb voor u ook nog een aangetekende brief bij.
(Toon gaat de brief naar Wiske brengen en laat haar tekenen. Cesar begint de krant te lezen.)

Wiske : Wat! Weeral.

Toon : Inderdaad. En het is weer een brief van de Belgische spoorwegen.
(Wiske doet de brief open. Toon gaat terug zitten op zijn barkruk.)

Wiske : Er staat in dat het onze laatste kans is om alles te verkopen. Getekend: "BS".

Roza : Wij hebben een sterk vermoeden dat Bertha hier achter zit.

Franske : Daarstraks deed ze nogal vreemd toen er een telefoontje was.
(De buitendeur gaat open en Jef komt binnen. Ondertussen gaat Wiske naar Roza een cola brengen.)

Jef : Een goededag allemaal.

Franske : Amaai, je loopt tegenwoordig de deur hier nogal plat. Dat is de tweede maal in een week tijd.

Toon : En daarvoor was het 5 jaar geleden.

Jef : Ik heb thuis op mijn zolder een belangrijk briefje gevonden en nu moet ik dringend de Cesar spreken.

(Jef gaat naar de toog).

Wiske : Wat wil jij eigenlijk van onze va weten?

Jef : Ik wil de betekenis weten van de tekst dat op mijn briefje staat.

Franske : Kan jij dat niet lezen? Is het in het engels misschien?

Jef : Nee, het is niet in het engels. Het is in het nederlands.

Franske : Maar er staan moeilijke woorden in?

Jef : Maar nee. Ik moet gewoon de betekenis weten.

Wiske : En wat moet je drinken Jef?

Toon : De Jef heeft geen dorst. Die moet zijn briefje voorlezen.

Franske : Ja maar als het een lang briefje is zal hij een droge keel krijgen. Ik heb daar dikwijls last van.

Jef : Nee, ik moet niets drinken. Den Toon heeft gelijk. Ik heb geen dorst. Trouwens ik heb een busje water bij voor als ik moet drinken.

Toon : Allee, dat is dan spijtig voor u want de Cesar heeft juist getrakteerd.

Jef : Ja, kijk, eigenlijk begin ik toch een klein beetje dorst te krijgen. Een trappistje zal me wel goed doen.
(Saartje komt op via de privé deur.)

Saartje : Allee, onze Tony slaapt eindelijk. Dan kan ik nog even naar hier komen en genieten van de mooie versiering.

Franske : Saartje, ik ben u nog iets vergeten te geven.
(Saartje gaat tot bij Franske.)

Saartje : Wat?
(Franske neemt de roos.)

Franske : Hier, deze roos is speciaal voor u.

Saartje : Oh, dank u. Kom hier dat ik u 3 zoenen geef.
(Saartje geeft Franske 3 zoenen.)

Franske : De roos is eigenlijk niet van mij maar van Frederick.

Saartje : Is Frederick hier geweest?

Franske : Ja, hij kwam vragen of je al thuis was. En ik moest u 3 zoenen geven.
(Franske geeft Saartje 3 zoenen.)

Toon : De profiteur.

Franske : Hoor ik daar een kleine vorm van jaloezie?

Toon : Nee, nee.

Roza : Zeg mannen, mag de Jef nu zijn verhaal vertellen?

Franske : Wij zijn een en al oor. Doe maar Jef.

Jef : Dank u. Beste vrienden, ik zou graag hebben dat alles tussen ons blijft. Het is misschien een groot geheim en ik zou niet graag hebben dat heel het dorp het zou weten.
(Wiske geeft Jef een trappist. Saartje gaat zitten aan een tafel.)

Wiske : We zullen wel zwijgen Jef. Hier uw trappist.

Jef : Allee, schol.
(Jef drinkt zijn trappist in een slok leeg. De anderen kijken aandachtig toe.)

Franske : Voor iemand die maar een klein beetje dorst heeft kan jij er goed mee overweg.

Toon : Ik vraag mij eigenlijk af wat dat moet zijn als jij wel dorst hebt.

Franske : Een bakske hé Toon. Een bakske.

Jef : Mag ik nu eindelijk mijn briefje voorlezen.

Wiske : (luid) Va, de Jef is hier om een briefje voor te lezen.

Cesar : Als mijn krant uit gelezen is dan zal ik dat briefje zelf wel lezen.

Jef : Maar het is heel belangrijker voor mij Cesar.
(Jef gaat naar Cesar.)

Cesar : Hé?

Franske : Harder spreken Jef of je staat hier morgen vroeg nog.

Jef : (luid.) Cesar.

Cesar : Ja, wat is er?

Jef : (luid) Ik heb deze morgen mijn zolder opgekuist.

Cesar : Proficiat.

Jef: (luid.) En ik heb dit briefje gevonden.
(Jef geeft het briefje aan Cesar. Deze leest het briefje en begint te lachen.)

Franske : Er moet wel iets grappig opstaan precies.

Jef : Belange niet.

Cesar : Eindelijk is het briefje gevonden. De Louis had het te goed verstopt.

Saartje : (luid.) Wat staat er geschreven bompa?

Cesar : "Hartelijk dank Cesar. Ik zal alles terug betalen."

Wiske : Dat is alles?

Jef : Ja. En nu kom ik vragen wat dat betekent.

Wiske : (luid.) Va, wat wil dat zeggen.

Cesar : Allee ja, ik zal het zeggen. Ik kan het toch niet eeuwig verborgen houden. Louis, de vader van de Jef was vroeger mijne beste vriend. We waren even oud. Alles deelden we, zelfs ons lief. Alleen als hij een lelijk lief had dan kwam ik er niet aan. Ook op school hebben we veel uitgestoken. Zo hebben we eens in de boekentas van de leraar een kikker gestopt. Mannen, is die mens daar veschoten toen hij zijn boekentas open deed. Ik heb nog nooit iemand zo hard zien gillen. En misdienaar zijn we ook geweest. Tot op de dag dat we de pastoor hadden opgesloten in de sacristie. Dan konden we gaan voetballen. Ja, de Louis. Een toffe gast. Alleen met geld kon hij niet over weg. Als hij 5 frank had deed hij 5 frank op en gaf je hem 500 frank. Dan was die ook op. En ik was zijn tegenpool. Sparen en nog eens sparen. Toen ik 18 werd, ben ik gaan werken in een diamant slijperij en de Louis is gaan werken bij een beenhouwer in Brussel. Maar ja Brussel. Daar is nog veel meer te zien dan manneke pis he.

Jef: (luid.) Dus ook in Brussel had mijn vader geen geld?

Cesar : Hij had nog geen nagel om onder zijn gat te krabben.
Nee, ik werd rijk en hij werd de grootste sukkelaar die er rond liep. Ik besloot mijn goede vriend te helpen en ik ben hem in Brussel gaan halen. Toen ik hem gevonden had, was hij juist met zijn laatste geld naar de rosse buurt geweest.

Franske : (luid) Allee, hij was er niet vies van.

Cesar: Nee, dat mag je wel zeggen. Toen we terug thuis waren, heb ik hem geld gegeven om een huis te kopen en een zaak op te starten. Maar hij wilde het geld enkel lenen en hij schreef een briefje dat hij alles zou terug betalen. Maar hij wachtte er een beetje te lang mee. Eerst ging hij trouwen. Dan werd de Jef geboren.

Jef : (luid.) Dan kan ik het al raden. En dan kwam die fatale hartaanval.

Cesar : Juist. Blijkbaar heeft hij het briefje te goed verstopt. Niemand heeft het gevonden en het geld is nooit terug betaald.

Wiske : (luid.) Maar dan ben jij de eigenaar van de beenhouwerij.

Cesar : Ja.

Toon : Wie weet er nog dat jij de eigenaar bent?

Cesar : Hé?

Toon : (luid) Wie weet er nog dat jij de eigenaar bent?

Cesar : Mijn vrouw en mijn kinderen wisten het.

Wiske: Mijn schoonmoeder en mijn man zijn dood, dus.....

Franske : (vlug.) Bertha.

Wiske : Inderdaad. De hele zaak is opgelost.

Toon : Bertha wil het café en de beenhouwerij voor haar.

Wiske : En dat op zo een laffe manier.

Jef : (luid.) Cesar. Ik wil al het geld nu terugbetalen. Ik ben misschien wel geen royaal iemand.

Franske : Dat is zacht uitgedrukt.

Jef : (luid.) Maar ik ben wel een eerlijke mens. Ik stel voor dat we nu naar de bank gaan om alles te regelen en dan is de schuld van mijn vader vereffend.

Cesar : In orde. Wiske, ga jij mee?

Wiske : (luid.) Ok. Wacht, ik zal u helpen met de rolstoel. Franske let jij op het café?

Franske : Geen probleem. Ik zal wel eens proeven of het vat niet slecht geworden is. Maar eerst ga ik een beetje opruimen.
(Wiske helpt Cesar met zijn rolstoel. Wiske, Cesar en Jef gaan af via de buitendeur. Franske begint op te ruimen in het café. Hij zet zijn emmer, aftrekker en dweil aan de privé-deur.)

Toon : Ik zal ook eens gaan verder werken, want ik heb nog veel te doen;

Roza : En ik moet nog naar de winkel. Ik heb ergens nog een mooie bontjas zien liggen die ik absoluut wil kopen.

Toon : Zie maar dat je geen last krijgt met Gaia.

Franske : Allee, iedereen laat mij hier alleen.

Toon : Je hebt Saartje toch nog of anders kan je je beste vriendin roepen. Zij is misschien nog hier.

Franske : Mijn beste vriendin?

Toon : Bertha.

Franske : Och. Maak dat je weg bent.
(Toon af via buitendeur)

Roza : Ik ben ook weg en houdt alles goed in de gaten, hé.

Franske : Zeker en vast.
(Roza af via buitendeur.)

Saartje : Denk jij dat we tante Bertha zouden kunnen ontmaskeren?

Franske : Ja. Vroeg of laat loopt ze tegen de lamp, dat weet ik zeker.
(Saartje staat recht.)

Saartje : Laat ons hopen. Ik zal nog eens gaan zien naar onze Tony.
(Saartje af via de privé deur. Franske gaat achter de toog staan en tapt een pintje.)

Franske : Wat zou ik blij zijn als ik toevallig die tang zou kunnen betrappen. Het zou de beste dag van mijn leven zijn. (Franske drinkt van zijn pint.) En inderdaad, het vat is nog niet slecht geworden. (Franske kijkt om zich heen.) Amaai, wat een rommel is dat hier achter de toog. Ik zal eens wat opruimen. Ik moet toch iets doen.

(Franske verdwijnt achter de toog. Op dat ogenblik komt Bertha op via de privé deur.)

Bertha : Eindelijk. Iedereen is de deur uit. Het wordt hoogtijd om naar Jean-Paul te bellen.

(Bertha gaat naar de telefoon en draait een nummer.)

Jean -Paul, ik ben het. Je moet ophouden met die telefoontjes. Straks worden we nog ontmaskerd.(stilte.) Jij moet niet op de hoogte blijven van wat er gebeurd. Ik zal ten gepaste tijden wel verslag uitbrengen.

(stilte.) En ik duld geen tegenspraak van een nietsnut van een echtgenoot. Bied je veronrschuldigungen aan. (stilte.) Zo mag ik het horen. En dan nu ter zake. Ik heb bij diverse architecten en aannemers mijn licht gaan opsteken en van zodra die pummels hier het formulier getekend hebben is alles in mijn bezit. Dit café zal verdwijnen en plaats maken voor een winkelketen.(stilte.) Er is hier wel genoeg plaats. Bij dit cafe behoort immers nog veel grond. En de beenhouwerij wordt ook afgebroken. Appartementen zullen er in de plaats komen. Jef hoeft zelfs nog niet te tekenen. Alleen vader zijn handtekening is belangrijk. (stilte.) Waarom? Dat hoef jij niet te weten. Jean –paul, ik heb voor u een opdracht (stilte.) Nee, het is niet moeilijk. Kom morgen om 11 uur stipt naar hier en geef je uit voor iemand van de nmbs. En hoe je het doet, speelt geen rol. Maar ik wil die handtekening. Is dat begrepen? (stilte.) Proberen is niet genoeg. Je moet slagen. (stilte.) Zo, tot morgen en zorg dat het niet mislukt.

(Bertha haakt in en komt voor de toog staan.)

Met een beetje geluk word ik spoedig een heel rijke vrouw.

en nu maken dat ik weg ben. Want soms hebben de muren oren.

(Bertha af via de privé deur. Franske zijn hoofd verschijnt boven de toog.)

Franske : Hallokidoki. Betrapt.

DOEK

BEDRIJF 4: EEN DAG LATER

- (Als het doek open gaat is Wiske in het café aan het opruimen. Enkele ogenblikken later komt Bertha op via de privé deur.)
- Wiske : Goedemorgen.(Bertha reageert niet.) Goedemorgen Bertha.
(Nog steeds geen reactie bij Bertha. Ze gaat zitten aan een tafel en kijkt aandachtig naar wat Wiske doet) Wat is er? Je kijkt mij zo aan.
(Bertha begint te lachen.) En waarom begin je te lachen?
- Bertha : Geniet nog maar wat van je werk. Binnenkort is alles voorbij.
- Wiske : Als je denkt of hoopt dat de Belgische spoorwegen mij kunnen klein krijgen dan heb je het mis.
- Bertha : Je hebt geen keuze Louisa. Zulke mensen zijn machtig.
En waarom zou je het niet doen? Ze zullen hoogst waarschijnlijk een goede prijs betalen voor deze drankgelegenheid.
- Wiske : Luister. Ik heb geen vertrouwen in die brieven. Ik denk dat er een oplichter aan het werk is.
- Bertha : Je weet niet wat je zegt.
- Wiske : Oh nee?
- Bertha : Nee. Oplichters gaan anders te werk.
- Wiske : Natuurlijk. Wat stom van mij. Dat ik daar niet aan gedacht heb. Jij bent een specialist in oplichten en stelen.
- Bertha : Wat bedoel je daarmee?
- Wiske : Wat ik daarmee bedoel? Wie heeft er de juwelen van mijn schoonmoeder gestolen?
- Bertha : Ik heb die niet gestolen. Mijn moeder was dood en die juwelen lagen daar maar in haar nachtkastje. En aan wie zouden die anders toebehoren dan aan mij? Aan u?
- Wiske : Onze va had ze je moeten geven. Je had ze nooit mogen stelen.
- Bertha : Toch wel, want anders had hij de helft van de juwelen aan u gegeven.
En zeg nu zelf. Jij bent toch te lelijk om juwelen te dragen.
(Wiske gaat naar Bertha.)

Wiske : Zeg Bertha, wat is nu eigenlijk uw bedoeling? Iedereen zwart maken?
 Wel, ik zal eens 1 ding zeggen. Je zal niet blijven lachen.

Bertha : Jawel en nog veel harder ook.

Wiske : We zullen zien.
 (Wiske gaat richting toog.)

Bertha : En dan nog iets: ik wil dat die bastaard baby het huis hier verlaat.
 (Wiske gaat terug naar Bertha.)

Wiske : Wat zeg je daar?

Bertha : Die kleine weent de hele nacht en ik kan er niet van slapen. Dus moeten er maatregelen getroffen worden. Ik zal contact opnemen met een instelling. Daar hoort hij thuis.

Wiske : Als je nu nog 1 woord zegt over mijn kleinkind dan maak ik u kapot. Heb je dat goed begrepen, stuk bemoelial.
 (Bertha staat recht.)

Bertha : Uw dreigementen laten mij koud. Ik herhaal mijn woorden. Die kleine moet hier weg.
 (Wiske slaat Bertha in haar gezicht. Deze slaat onmiddellijk terug en zo begint er een gevecht tussen de 2 dames. De bedoeling is dat het hele podium gebruikt wordt. Wiske en Bertha trekken elkaar aan het haar, laten elkaar struikelen, eventueel scheuren ze elkaar de kleren van het lijf. Het kan en het mag komisch overkomen. De regisseur bepaalt de inhoud van dit gevecht. Als het gevecht een tijdje bezig is gaat de buitendeur open en Toon komt binnen. Hij gaat naar de dames toe.)

Toon : Hela. Wat is dat hier allemaal? Stop daar eens mee.
 (De dames reageren niet en vechten gewoon verder.)
 Wacht even. Ik ga iets halen.
 (Toon gaat terug buiten en komt direct terug op met een kepie. Hij gaat naar de dames toe en zet zijn kepie op zijn hoofd.)
 (luid.) In naam der wet. (zeer luid.) Stop!
 (Nu pas laten beide dames elkaar los.)

Wiske : Smerige teef. Wacht maar. Je krijgt er nog van.

Toon : Maar nu niet want ik heb dorst.

Bertha : Hier laat ik het niet bij. Ik zal niet rusten voor ik je te pakken heb.
 (Bertha af via privé deur.)

Toon : Dat heb ik nu nog nooit gezien. Dames aan het vechten in een café. Een modderbad ontbrak nog.

Wiske : Luister Toon, ze moet over onze Tony zwijgen. Wie mijn kleinzoon raakt, raakt mij.

Toon : We zullen ze wel een lesje leren. Een geluk dat Franske haar betrappt heeft. Nu weten we tenminste hoe de vork aan de steel zit.

Wiske : Als we nu nog een goed plan kunnen vinden om ze hier buiten te werken, dan zijn we gered.

Toon : Tijdens de vergadering zodadelijk zullen we wel een plan vinden.

Wiske : Het is te hopen. Ik zal mij eerst eens vlug een beetje gaan opfrissen. Bedien u zelf maar achter de toog.

Toon : In orde.
 (Wiske af via privé deur. Toon gaat naar de toog en schenkt zichzelf een jenever in. Daarna gaat hij zitten op een barkruk. Cesar komt op via privé-deur en gaat naar zijn zetel.)

Cesar : (nors) Goedemorgen.

Toon : Wat is er Cesar? Niet goed geslapen?
 Cesar : Hé?
 Toon : Heb je niet goed geslapen?
 Cesar : Maar nu versta ik u nog niet. Spreek eens wat luider.
 Toon : (luid) Heb je goed geslapen?
 Cesar : (kwaad) Neen.
 Toon : Dat is duidelijk.
 Cesar : Hé?
 Toon : (luid) En waarom heb je niet goed geslapen?
 Cesar : Omdat deze nacht onze kleine Tony een concert gegeven heeft. Hij was precies aan het optreden in het sportpaleis van antwerpen. Wel, op zo een moment zou een mens willen dat hij doof was.
 Toon : Dat is waar. Heb jij tegenslag dat je nog al scherp hoort.
 Cesar : Hé?
 Toon : (luid.) Laat maar zitten Cesar. Het was maar om te lachen.
 Cesar : Dan is het goed. Zeg Toon heb je geen krant bij?
 Toon : (luid) Nee, ik ben een nieuwe aan het opleeren en die zal straks de krant wel mee brengen.
 Cesar : Moet jij daar dan niet bij blijven?
 Toon : (luid) Nee, dat hoeft niet. Hij kent de weg. Hij is van de streek. (Saartje komt op via de privé deur.)
 Saartje : Dag allemaal.
 Toon : Dag Saartje. Hoe is het met mijn naamgenoot?
 Saartje : Hij slaapt eindelijk.
 Cesar : Hoe is het met onze Tony?
 Saartje : (luid) Hij slaapt bompa. (Saartje gaat zitten aan een tafel.)
 Cesar : Ja, dat is nu niet moeilijk. Hij zal moe zijn van dat concert.
 Toon : Op wie moeten we nu nog wachten, voor dat de vergadering kan beginnen?
 Saartje : Op de Jef. De rest kan niet komen. Rosa moet terug naar de luchthaven en Franske mocht vandaag al beginnen op zijn nieuw werk. Het is voor hem te hopen dat daar geen tante Bertha's werken. (De buitendeur gaat open en Jef komt op. Hij gaat naar de toog.)
 Jef : Goedemorgen. Kunnen we vlug beginnen want ik moet mijn winkel gaan open doen.
 Saartje : Je zal toch nog eventjes moeten wachten. Ons ma is nog in de woonkamer.
 Jef : Dat ze dan maar vlug komt. Mijn tijd is beperkt.
 Toon : Jef, je had nu toch je winkel een half uur later kunnen open doen.
 Jef : Dat bestaat niet!
 Saartje : Waarom niet?
 Jef : Weten jullie wel hoeveel dat dat kost, een winkel een half uur sluiten?
 Saartje : Dat kan nu toch zo erg niet zijn.
 Jef : Als Marie van de krantenwinkel komt, dan verkoop ik voor minstens 1000 frank. En ik wil het risico niet lopen om haar voor de deur te zetten.
 Toon : En kan je dan geen personeel aan nemen?
 Jef : Ben jij gek? Dat kost mij een fortuin. Esmeralda, het lief van Marc van Louis van Sus van achter het hoekske heb ik verleden week al zoveel

moeten betalen. Maar ik weet het, ik zal ooit iemand moeten aan nemen.

(Wiske komt op via de privé-deur.)

Wiske : Hier ben ik terug. Ah, Jef, jij bent hier ook al?

Saartje : Ja, en hij heeft weinig tijd.

Wiske : Dan zullen we maar direkt beginnen.

Toon : Geef mij maar eerst een jenever?

Wiske : Ok. Moet jij iets drinken, Jef?

Jef: Nee, nee, zo vroeg op de morgen heb ik geen dorst.

(Wiske schenkt een jenever in voor Toon.)

Saartje : Ok. Kunnen we beginnen? (iedereen knikt.) Luister. Ik heb een plan. We moeten tante Bertha bestrijden met haar eigen wapens. Ik bedoel daarmee het volgende: Jean-Paul de vriend van tante Bertha moet dus naar hier komen om onze bompa zijn handtekening vast te krijgen. Maar wij gaan die Jean-Paul voor zijn. Iemand van ons moet in de huid kruipen van een vriend van hem. Die vriend vraagt naar tante Bertha wat hij precies moet doen en schrijft alles op. Zo hebben we de bewijzen op papier staan. Dat briefje laten we dan tekenen door haar. En dan is ze ontmaskerd. (luid) Is dit voor iedereen duidelijk?

Toon : (luid) Ik snap er geen ballen van.

Cesar : En ik heb niets gehoord. Wat is dat daar van die ballen?

Wiske : (luid.) Het is niets, va. Wij zijn iets aan het bespreken.

Jef : En wat doen we als die Jean-Paul hier binnen komt?

Saartje : Hij mag hier niet binnen komen en daar moet jij voor zorgen, Jef. Doe er mee wat je wil maar verlies hem niet uit het oog.

Jef : Dus ik mag hem bij wijze van spreken tussen mijn worsten draaien?

Saartje : Je mag alles doen, zolang je hem maar niet uit het oog verliest.

Jef : Wat ga ik plezier beleven. Ik haal vlug naar huis mijn gerief. Ik kom direct terug.

Toon : En wie gaat er uw winkel open houden?

Jef : Ik denk dat het vandaag een uitzonderlijke dag zal worden. Dus ik sluit mijn winkel wegens omstandigheden.

Toon : En wat als marie van de kranten winkel komt?

Jef : Dan moet ze morgen maar terug komen. Ik zeg het nog eens, het is vandaag een uitzonderlijke dag.

(Jef af via buitendeur.)

Toon : Hoe krijgt hij dat over zijn hart om zijn winkel te sluiten?

Wiske : De Jef is zo slecht nog niet. Hij wil net zoals wij van Bertha vanaf. Zeg, Saartje, maar wie moet die persoon zijn die de vriend van Jean-Paul moet spelen?

Bertha kent hier iedereen.

Saartje : Nee ma. Ik ken iemand van wie Bertha het bestaan niet af weet.

Wiske : Wie?

Saartje : Dat zal je straks wel zien. Ik zal hem eens gaan halen.

Ik hoop alleen maar dat hij thuis is want anders valt mijn plan in duigen.

Toon : En wat moet ik doen?

Saartje : Onze bompa bezig houden. Tot straks.

(Saartje af via buiten deur. Plots horen we een baby wenen.)

Toon : Lap. Moeder is weg en de kleine begint te wenen.

Wiske : Ik zal eens vlug gaan zien voor dat bertha hier terug staat.

(Wiske af via privé deur.)

Cesar : Allee, hoe kan dat nu. Iedereen is opeens weg. Ik heb toch niets verkeerd gezegd.

(Toon gaat naar Cesar. Hij neemt een stoel en zet zich naast hem.)

Toon : (luid.) Nee Cesar. Wiske is naar kleine Tony. Hij is wakker geworden.

Cesar : Dan neemt hij toch maar een kleine pauze. Maar 1 ding staat toch al vast. Hij wordt zanger. Daar is niets aan te doen. Zeg Toon?

Toon : wat?

Cesar : Zou ik met hem geen duet kunnen zingen?

Toon : (luid.) Cesar, het is wel een groot leeftijdsverschil maar waarom niet. Gert zingt wel met een hond. Ik ga nog eens iets halen om te drinken. (staat recht.) Ook een jenever Cesar?

Cesar : Nee, daar kan ik niet tegen.

Toon : (luid.) Eentje kan toch geen kwaad. Het is toch maar een klein glaasje.

Cesar : Ok dan. Eentje. Waar is ons Saartje en de Jef?

(Toon gaat naar de toog de fles jenever halen en 2 glazen.)

Toon : (luid.) Die zijn voorbereidingen gaan maken om Bertha hier buiten te krijgen.

Cesar : Dat zou gaan tijd worden.

Toon : Amaai, je spreekt nogal over uw dochter?

Cesar: Hé?

Toon : (luid) Je spreekt nogal over uw dochter?

Cesar : Maar het is toch waar, zeker.

Toon : (luid) Het zit u diep, he, Cesar. Hier, drink eens. Het zal u goed doen. (Toon schenkt voor Cesar en voor zichzelf een jenever in.) schol.

Cesar : Schol. (Cesar drinkt zijn jenever in 1 keer leeg.) Ons Bertha, als die naar hier komt, is er ruzie en verdwijnt er altijd van alles. Die komt bij wijze van spreken met 1 lege valies binnen en gaat buiten met 3 volle valiezen.

(Cesar begint zachtjes te snotteren.)

Waarom? Waarom moet ik nu zo een dochter hebben? Ik kan het niet begrijpen.

Toon : (luid.) Hier. Ik zal nog eens bijvullen. Ik zie het. Je hebt het nodig. (Toon schenkt nog een jenever in voor Cesar. Cesar drinkt weer zijn glas in een keer leeg.)

Cesar : Amaai, er zit precies een gat in mijn glas. Het is weeral leeg.

Toon : (luid.) Nog eentje?

Cesar : Ja, ja, ik kan het gebruiken.

(Toon schenkt nog een jenever in voor Cesar.)

Toon : Alstublieft en laat het u smaken. Was Bertha in haar jeugd jaren ook zo?

Cesar : Bijlange niet. Het is begonnen toen ze naar Brussel ging studeren. Maar van studeren kwam niet veel in huis. Van de ene naar de andere jongen lopen. Dat kon ze het beste. Ik heb er veel de revue zien passeren. In alle maten en alle soorten. Een Marokaan, een Turk, een Afrikaan, een Hollander, een Duits, een Fransman en ik kan zo nog een tijdje blijven verder gaan. Oh, zelfs een Belg was er bij.

Toon : (luid.) Bertha was en is dus een probleem geval?

Cesar : Dat is zacht uitgedrukt. Kom, schenk nog eentje in.

Toon : Zou je dat nu wel doen? Straks ben je dronken.
Cesar : Dat zou heel goed zijn. Dan heb ik misschien de moed om mijn eigen dochter buiten te smijten.
(Toon schenkt nog eens in. De buitendeur gaat open en Jef en een figurant komen binnen. De figurant speelt de rol van Jean-Paul. Dit is een klein rolletje zonder tekst. Jef heeft een klein zwart koffertje bij.)
Jef : Hier ben ik al terug en zo als je kan zien...
Toon : (vlug.) Ben je al aan het oefenen.
Jef : Nee, ik ben niet aan het oefenen. Ik heb al prijs.
Toon : Wil je zeggen dat die persoon Jean- Paul is?
Jef : Den echte.
Toon : Is het waar manneke?
(Jean-Paul zegt niets. Toon staat recht en gaat er naar toe.)
Allee, vooruit manneke, antwoord, je moet toch geen schrik hebben van een postbode zeker.
(Jean-Paul kijkt naar Jef en daarna terug naar Toon)
Het is wel een stille. Vind je ook niet Jef?
Jef : Hij mag van mij niets zeggen. Als hij 1 woord laat horen maak ik van hem preparee. Trouwens in dit koffertje zit mijn gerief om hem voor goed te laten zwijgen en jij moet mij helpen Toon.
Toon : Je gaat zijn keel toch niet over snijden. Daar wil ik niet aan helpen.
Jef : Maar nee. Wie spreekt daar nu over?
(Jef legt zijn koffer op een tafel en doet ze open. Hij haalt er plakband en een schaar uit.)
Hier. Plak zijn mond dicht.
Toon : Hoe moet hij dan ademen?
Jef : Door zijn neus slimmeke.
(Toon plakt zijn mond dicht. Jef haalt een bivakmuts te voorschijn.)
Jean- Paul, zet die muts op. Dan ben je onherkenbaar.
(Jean- Paul zet de muts op. Jef haalt een verband te voorschijn.)
Cesar : Wat is er Jef? Ben je uw vriend aan het verkleden voor carnaval? Mag ik niet helpen?
Jef: (luid.) Ja natuurlijk. Je mag helpen met dit verband. Kom Jean- Paul.
(Jef en Jean- Paul gaan naar Cesar. Toon gaat naar de toog.)
(luid.) Amaai Cesar, jij stinkt naar de jenever. Ik dacht dat jij dat niet dronk.
Cesar : Ik dacht dat ook, maar ik heb mij vergist. Allee, wat moet ik nu doen?
Jef : (luid.) We gaan dit verband helemaal rond de Jean- Paul draaien. En als dit verband op is dan nemen we een andere. Ik heb er genoeg bij.
Toon, geef het koffertje eens, als je wilt.
(Jef geeft een verband aan Cesar. Toon gaat het koffertje halen voor Jef.)
Cesar : Kom jongetje. Kom hier vlak voor mij staan.
(Jean- Paul gaat naar Cesar. Hij is zo zenuwachtig dat hij niet kan blijven stil staan.)
Hij moet wel blijven stil staan want anders gaat het niet he Jef.
Jef : (luid.) Ik zal dat eens vlug oplossen.
Toon : Alstublieft, het koffertje.
Dank u, Toon. (zeer luid.) Jean- Paul, geef acht.

(Jean- Paul doet dit. Hij durft nu niet meer te bewegen.)

Toon : Amaai, mijn oren.
(Toon gaat vlug terug naar de toog.)

Jef : En nu ronddraaien, Jean- Paul.
(Jean- Paul begint rond te draaien. Cesar en Jef beginnen een mummie te maken van Jean-Paul. Wiske komt uit de privé deur gelopen.)

Wiske : Wat is er hier allemaal aan de hand? Jullie maken zoveel lawaai?

Toon : Je moet naar mij niet kijken. Deze maal heb ik er niets mee te maken. Daar is het te doen. (wijzend)

Wiske : (luid.) Va! Jef! Wat zijn jullie met die jongen aan het doen? En wie is dat?
(Wiske gaat naar hen toe.)

Cesar : Dat weet ik niet. Maar ik weet wel dat het plezant is.

Jef : Mag ik u voorstellen: Jean- Paul, de echtgenoot van Bertha Segers.

Wiske : Is dat de Jean- Paul? (luid.) Va, jij stinkt naar de jenever en je ziet er dronken uit.

Cesar : Hoe kan dat nu. Van dat 1 slokje dat ik geproefd heb van den Toon. Het was om eens een andere smaak te hebben.

Wiske : Ik geloof er niets van. Hier op uw tafeltje staan 2 glazen en een fles.
(Wiske neemt alles mee naar de toog.)
En jij weet ook van niets zeker, Toon?

Toon : Ik heb niet gevolgd. Ik weet niet waar over je bezig bent.

Wiske : Ja, ja. Dat zal wel.
(Ondertussen is Jean- Paul bijna veranderd in een mummie.)

Cesar : En zie nu eens vrienden. Zijn wij geen mooi pakje aan het maken?

Toon : (luid.) Ik zou hem op straat niet herkennen.

Jef : We zullen hem zodadelijk maar vast houden. Want ik denk dat hij niet zal kunnen blijven staan.

Cesar : Jef, als deze gedaan is, wie pakken we dan in?

Jef : (luid.) De postbode misschien?

Cesar : Dat is een goed gedacht.

Toon : Mijn mening wordt niet meer gevraagd, zeker?

Jef : Eigenlijk niet. Maar, je hebt geluk, het verband is op.

Cesar : Allee, ik denk dat hij ingepakt is.
(Jef haalt nu uit zijn koffertje een honden riem en doet dit rond de nek van Jean- Paul.)

Jef : En nu kan hij niet meer gaan lopen. Naar waar moet ik er mee gaan wandelen?

Wiske : Sluit hem op in de wc en blijf waken bij de deur. Bertha mag hier niets van te weten komen.

Jef : Komt in orde. Kom bobby?
(Jef trekt Jean-Paul mee. Deze moet ondersteund worden. Ze gaan af via de wc-deur.)

Toon : Dat was nu eens een mooi spektakel.

Wiske : Inderdaad.
(De buitendeur gaat open en Franske komt binnen. Hij is gekleed in postuniform en heeft een brief bij. Volledig uitgeput loopt hij naar de toog.)

Franske : Wi, wi, wi, Wiske, voor mij een pi, pi, pi.

Toon : (vlug.) Ik denk dat hij naar de wc moet.

Franske : Een pintje.
(Wiske tapt een pintje.)

Wiske : Je ziet er zo moe uit Franske. Ben je uw werk nog niet gewoon?

Franske : (hijgend.) Dat is niet te doen. Kapot ga ik ervan. Toon ik moet u bewonderen dat je deze job al jaren doet.

Toon : Bedankt Franske.

Franske : (hijgend.) Maar ik moet er nu wel bij zeggen dat het vele jaren geleden is dat ik nog met een fiets gereden heb.
En hoe is het hier? Is bertha hier nog.

Wiske : Ja, maar we hebben een plan om haar buiten te werken.

Franske : Dat is goed. Tap nog maar een pintje want op een been kan je niet blijven staan.
(Wiske tapt een pintje.)

Cesar : Zeg nieuwe postbode. Waar is mijn krant?

Franske : (luid.) Jij hebt toch geen krant.

Wiske : Allee, franske. Onze va leest al jaren de krant. En jij weet dat toch want je leest ze soms ook.

Franske : (voorzichtig.) Zou dat dan misschien kunnen dat ik ze ergens anders in de bus gestoken heb?

Toon : Franske, stomme ezel. Ik heb nog zo gezegd dat je goed moet kijken naar de huis nummers. Je kunt toch lezen of niet?

Franske : Een beetje.

Cesar : Heb je ze nu bij of heb je ze niet bij.

Wiske : (luid.) Franske heeft ze vergeten. Hij zal ze direkt gaan halen.

Cesar : Dat is goed.

Wiske : Heb je dan iets anders bij?

Franske : Ja, deze brief.
(Franske geeft de brief aan wiske.)

Wiske : Maar Franske, deze brief is niet voor mij. Mijn naam Vlaminckx. En hier staat Vleminckx geschreven.

Toon : Mag ik eens kijken?
(Wiske geeft de brief aan toon.)
Franske, en de straat is ook al verkeerd. Deze brief moet in de Zandstraat besteld worden.

Franske : Ik doe het niet goed zeker?

Toon : Hoe kan je het raden.
(Toon geeft de brief terug aan franske.)

Franske : Allee, ik zal mijn fouten eens gaan oplossen. Tot straks.
(Franske af via de buiten deur.)

Wiske : Hela, je vergeet te betalen voor die twee pinten. Te laat. Ja Toon, dan zal jij het moeten betalen?

Toon : Lap, daar gaat mijn drinkgeld.
(Toon betaald Wiske.)

Wiske : Maar waar blijft ons saartje nu toch?

Toon : Ze zal wel komen.
(Roza komt huilend op via de buiten deur. Ze is zeer slordig gekleed en heeft geen sierraden aan. In haar hand heeft ze een krant. Ze gaat onmiddellijk aan een tafel zitten.)
Roza, wat is er?

Roza : Laat me maar met rust.

Toon : Heb je uw vliegtuig gemist?

Cesar : Wie is die madam? Van ver heeft ze precies weg van een lelijke Roza.

Toon : (luid.) Dat is Roza.
(Ondertussen is Wiske aan de tafel van Roza gaan zitten.)

Wiske : Vertel nu eens wat er gebeurd is?

Roza : (huilend.) Ik heb niets meer. Ik ben blut.

Wiske : Ben je overvallen?
(Roza schudt het hoofd.)
Wat is er dan? En waar is je mooie kleding?

Toon : Heb je ze verkocht?
(Roza schudt weer het hoofd.)

Wiske : Wacht. We beginnen opnieuw. Stop eerst met huilen. Hier is een zakdoek.
(Roza veegt haar tranen af.)
En vertel nu eens rustig heel je verhaal.
(Roza begint zachtjes te spreken.)

Roza : Wel, deze morgen voor dat ik naar Zaventem vertrok ben ik zoals altijd eerst naar Marie een krant gaan kopen. Wat zag ik op de eerste bladzijde staan?
(Wiske en Toon schudden het hoofd.)
"Lotto trekking verleden week niet geldig" "voor meer gegevens zie blz 15" ik sloeg de krant open op blz 15 en wat zag ik?

Toon : Niets?

Roza : Jawel.
(Roza begint terug te huilen. Ze geeft de krant aan Wiske. Deze kijkt vlug op blz. 15 en leest voor.)

Wiske : Het is niet waar. Luistert:
"Bij controle van de lottoballetjes door gerechtsdeurwaarder Adams is er een grote fout opgemerkt waardoor de trekking van verleden week ongeldig wordt verklaard. Er is namelijk vastgesteld dat er maar 41 balletjes in de trommel zaten. Het balletje met nummer 13 ontbrak. De trekking zal worden overgedaan. Een datum is nog niet bekend. Het spreekt vanzelf dat alle prijzen vervallen."
Amaai, dat is een ware ramp.

Toon : Roza, nog een klein vraagje. Hoeveel geld heb jij al uitgegeven?
(Roza begint harder te huilen.)
alleen, veel dus.

Wiske : Toon, begin nu niet met haar te lachen. Ze heeft het al moeilijk genoeg.
(Tot Roza.) Is er iets dat we kunnen doen?

Roza : Ik weet het niet. Ik weet niet meer wat ik moet doen.
Ik ben verloren. Ik heb zelfs geen werk meer.

Wiske: Dat is waar ook. Jij hebt uw ontslag gegeven op het gemeentehuis.

Toon : Maar, daar kan jij toch iets aan doen. Franske werkt hier toch niet meer.

Wiske : Inderdaad. Roza, je mag hier komen werken in de plaats van Franske.

Roza : Bedankt, Wiske. (staat recht.) Moet ik soms al iets doen?

Wiske : Nee, ga maar terug zitten en rust nog maar een beetje uit van al die emoties.
(Roza gaat terug zitten. De buitendeur gaat open en saartje en frederick komen binnen.)

Saartje : Hier ben ik terug met de man die er zal voor zorgen dat tante Bertha hier buiten vliegt.

Toon : Ja? Vond je nu echt geen betere?
(Frederick gaat naar Toon.)

Fred : Mijnheer, ik merk aan uw gezicht dat u weinig vertrouwen in mij stelt. Mag ik er u dan op wijzen dat ik in een recent verleden met u nog heb samengewerkt. Misschien is het u ontgaan dat u mij een zeer goede collega heeft genoemd. Bij deze hoop ik dat uw geheugen is opgefrist. Trouwens, waarde ex-collega, moet u eigenlijk op dit ogenblik niet aan het werk zijn of heb je een dag verlof. Maar in dat geval is het verboden om het uniform aan te trekken. En dan wil ik nog zeggen dat ...

Toon : (vlug) dat u uw mond moet houden. (zucht) Ok, je hebt gelijk. Je bent een goede. Jij bent de man die we nodig hebben.

Fred : Dank u.

Saartje : Ma, waar is de Jef? Hij staat niet buiten.

Wiske : Neen. Hij heeft Jean- Paul al kunnen pakken en heeft hem opgesloten in de wc.

Saartje : Dan kunnen we beginnen. Iedereen verstopt zich achter de toog en ik roep tante Bertha binnen.
(Toon gaat naar Cesar.)

Toon : (luid.) Kom Cesar. We gaan ons verstoppen achter de toog.

Cesar : Voor wat is dat goed? Dan zie ik zeker niets meer.

Toon : (luid.) Dat is niet nodig.
(Toon helpt Cesar achter de toog.)

Saartje : Komaan ma. Jij en die mevrouw ook.

Roza : Ken je mij niet meer Saartje?

Saartje : Roza! Waar zijn uw mooie kleren?

Wiske : Dat is een heel lang verhaal Saartje. Ik stel voor dat we dat straks zullen vertellen.

Saartje : In orde.
(Wiske en Roza kruipen ook achter de toog. Saartje gaat tot bij hen.)
En nu moeten jullie allemaal stil zijn want anders mislukt ons plan.

Cesar : Hé?

Iedereen: (luid.) Zwijgen!

Cesar : Dat heb ik klaar en duidelijk gehoord. Wie zegt dat dat ik doof ben?

Saartje : Ben je er klaar voor Frederick?
(Frederick schudt het hoofd.)
Dan ga ik nu tante Bertha roepen.
(Saartje doet de privé deur open en roept Bertha.)
Tante Bertha, er is iemand van de Belgische spoorwegen voor u.
(Saartje doet de privé deur terug dicht.)
En nu is het aan u Frederick. Veel geluk.

Fred : Dank u.
(Bertha komt op via de privé deur.)

Bertha : Hier ben ik dan. Goedem....
(Bertha ziet Frederick staan en staart hem aan met open mond.)
Wie ben jij?

Fred : Mervrouw Segers? Ik zie dat u verrast bent om mij te zien. En daar heeft u groot gelijk in. Maar voor ik dit gespek wil verder zetten zou ik

graag willen dat de wondermooie jonge dame ons even kan alleen laten.

Is dit mogelijk?

Saartje : Ja zeker. Als er iets is dan roep je maar.

Fred : Dank u juffrouw.

(Saartje af via privé deur.)

Ik geloof wel dat het een tof meisje is.

Bertha : Kunnen we ter zake komen?

Fred : Natuurlijk. Laat ik beginnen met mij voor te stellen. Mijn naam is Vermassen Frederick. Ik ben vertegenwoordiger in een product dat levens belangrijk is voor kleine kinderen, oude en zieke mensen. Dus mevrouw, ik ben helemaal niet werkzaam bij de Belgische spoorwegen. Wel ben ik een zoon van een jeugd vriend van uw echtgenoot.

Bertha : Maar waar is ...

Fred : (vlug.) Jean-Paul. Een heel goede vraag, mevrouw, maar spijtig genoeg een minder goed antwoordt. Hij ligt in het ziekenhuis. De arme man heeft zijn been gebroken toen hij uit het bad stapte. Ja. Niet alleen heilige mensen maar ook doodgewone mensen kunnen verkeerd uit het bad stappen. En mevrouw, om een lang verhaal kort te maken. Nu ben ik hier om hem te vervangen. Wat kan ik voor u doen?

Bertha : Heeft mijn man dat niet vertelt?

Fred : Ik weet alleen dat ik naar hier moet komen om een tekening te halen.

Bertha : Geen tekening maar een handtekening.

Fred : Heeft u bezwaar dat ik dit allemaal opschrijf dan kan ik het zeker niet vergeten. Ik ben niet sterk in het onthouden.

Bertha : Doe maar. Als je maar geen fouten maakt.

(Frederick gaat zitten aan een tafel en neemt pen en papier.)

Fred : En van wie moet die handtekening zijn?

Bertha : Van mijn vader.

(Frederick begint te schrijven.)

Fred : En die is hier?

Bertha : Natuurlijk is die hier. Luister: ik wil in het bezit komen van dit café en van de beenhouwerij hier in het dorp. Beide zijn eigendom van mijn vader. Door een briefje te tekenen dat ze alles zagezegd overlaten aan de Belgische spoorwegen kan ik alles in mijn bezit krijgen. Maar moet je dat nu allemaal opschrijven?

Fred : Als u graag heeft dat ik slaag in mijn opdracht dan moet je me laten doen. En wat wil u later doen met deze bezittingen?

Bertha : Op de plaats van dit café bouw ik een winkelketen en de beenhouwerij moet verdwijnen voor een appartementsblok. En als dat allemaal verwezenlijkt is, zal ik een van de rijkste vrouwen zijn van de streek.

Fred : Je wil dus veel macht hebben.

Bertha : Jongen toch. Je moet nog veel leren. Macht is de sleutel van alles.

Fred : Ja. Dat is waar. Zonder macht bereikt u niets. Dat is alles?

Bertha : Ja.

Fred : Mevrouw, als u hier onder eens wil tekenen dan is alles in orde en kan ik beginnen met mijn opdracht.

Bertha : Waarom moet ik tekenen?

Fred : Omdat ik wil weten of u de echte Bertha Segers bent. Uw man heeft mij een briefje meegegeven waarop uw handtekening staat en dan kan ik vergelijken. Dus u mag hier tekenen.

Bertha : Dat is raar.
(Er valt een kleine stilte. Bertha kijkt Frederick aan.)
Vooruit dan maar.
(Bertha zet haar handtekening op de brief van frederick.)

Fred : Dank u. Dan moet ik nu nog 1 ding doen en dat is zeggen dat alles in orde is.

Bertha : Waarom?
(Wiske, Roza en Toon komen te voorschijn. Saartje komt op via de privé deur.)

Wiske : Omdat wij dan uit ons schuilplaats kunnen komen.

Toon : Ik denk dat je het spelletje verloren hebt.

Roza : We moeten nu wel zeggen dat uw plan heel goed gevonden was.

Bertha : Geef dat briefje terug? En wie ben jij eigenlijk?

Fred : Moet ik alles nog eens vertellen mevrouw? Voor u doe ik dat met plezier. Mijn naam is Vermassen Frederick. Ik werk als public relations voor een zeer groot bedrijf hier in België. En weet je welk bedrijf mevrouw? De NMBS en dus niet BS zoals u onze naam door het slijk heeft gehaald.

Bertha : Maar ...

Fred : (vlug) Ik ben aan het woord mevrouw Segers. Normaal zou ik voor deze belediging aan ons bedrijf de politie er moeten bijhalen maar ik zal voor u mild zijn. Ga op uw knieën zitten en bied deze mensen uw oprechte verontrouwden aan. Daarna pakt u uw koffers en verlaat dit gebouw. Heeft u dit goed begrepen?

Bertha : (Met een klein stemmetje.) Ja.

Fred : Ik luister.

Bertha : (Komt moeilijk uit haar woorden.) Mensen allemaal, ik heb er spijt van dat ik dit allemaal gedaan heb.

Saartje : Ik vind dat je dat tegen onze bompas ook mag zeggen.

Toon : Waar is de Cesar eigenlijk?

Wiske : (luid.) Va, waar ben je?

Roza : Die zit nog achter de toog.
(Roza gaat achter de toog kijken.)
Kom nu eens allemaal zien. Hij is in slaap gevallen.

Wiske : Wat wil je. Hij is in de jenever geslagen en hij kan er niet tegen.

Roza : Ik zal hem maar wakker maken. (luid.) Cesar wakker worden.

Cesar : Ja, ja.

Roza : (luid.) Kom sta maar recht.

Cesar : Ik kan niet meer recht.
(Toon en Roza helpen Cesar.)

Toon : Kom, sukkelaar, dat we u een beetje helpen.

Cesar : Hé?

Toon : (luid.) We zullen u een beetje helpen.

Roza : (luid.) Je bent al gered Cesar. Dat is toch vlug. Vind je niet?

Cesar : Ja, ja, het is al goed. Maar eigenlijk zijn het toch geen toeren een oude mens als ik achter den toog werpen.

Wiske : (luid.) Va, Bertha wil u spreken.

Cesar : En wil ik Bertha spreken?
 Wiske : (luid.) Ze heeft alles bekend en ze heeft er spijt van.
 Cesar : Van wat heeft ze spijt? Dat ze betrappt is.
 Wiske : (luid.) Geef ze toch een kans om met u te praten.
 Cesar : Nee.
 Saartje : (luid.) Allee bompa. Het is toch uw dochter.
 Cesar : Ik zou willen dat het mijn dochter niet was.
 (Cesar gaat in zijn stoel zitten.)
 Bertha : (luid.) Vader.
 Cesar : Wat is er?
 Bertha : (luid.) Ik heb spijt van alles wat er gebeurd is.
 Cesar : Sta maar recht en ga uw valies maar pakken. Zoveel rapper zijn we van u vanaf.
 (Zonder iets te zeggen staat Bertha recht en gaat af via de privé deur.)
 Toon : (luid.) Cesar, ben je nu niet wat te hard geweest tegen Bertha.
 Cesar : Bemoei u er niet mee, Toon. Bertha heeft in het verleden al te veel fouten gemaakt. Ze verdient niet beter. En laat me nu allemaal met rust.
 Toon : Zo heb ik hem nog niet dikwijls gezien.
 Roza : Het is een gebroken man.
 Wiske : Ja.
 Fred : Het is te hopen dat hij ziek wordt.
 Saartje : Ziek? Waarom?
 Fred : Dat kan hij mijn "Kaka" gebruiken.
 Saartje : Uw wat?
 Fred : Mijn "Kaka". Trouwens, mijnheer Franske heeft toch mijn Pipi" aan uw gegeven?
 Saartje : Zeg, Frederick, ben jij nu helemaal aan het gek worden. uw "Pipi". En hoe moet ik die dan gekregen hebben? In een potje?
 Fred : Neen. Doodgewoon in de hand. Mijn "Pipi" en mijn "Kaka" gaan altijd van hand tot hand. Vraag het maar aan mijnheer Franske.
 Saartje : Wil je nu eens vertellen wat je bedoelt met "Pipi" en "Kaka"?
 Fred : "Pipi" en "Kaka" zijn de namen van de luiers die ik vertegenwoordig. Mijnheer Franske heeft ze al gezien.
 Roza : En niet alleen gezien.
 Toon : Zelfs gevoeld.
 (Wiske gaat achter de toog staan.)
 Saartje : Zeg Frederick, bedankt dat je ons zo goed geholpen hebt. Als er ooit iets is waar ik u kan mee helpen dat moet je het maar zeggen.
 fred : Echt waar. (Saartje knikt.) Oh, op dit heerlijk moment heb ik gewacht. Sarah, oh lieve Sarah. Ik zou graag een liedje zingen voor u maar helaas is mijn zang talent niet wat het zou moeten zijn en daarom zie ik mij genoodzaakt om enkel de tekst voor te dragen.
 "Ik was een blijde ongehuwde jongeman
 Er was geen haast, er was geen dwang
 Dus alles kan.
 Maar plots kwam jij in beeld
 Ik heb mijn privileges verspeeld
 Het is voor jou dat ik spring
 Het is voor jou dat ik zing
 De wereld staat stil.

Als ik aan jou denk
Is het lente in mijn hoofd
En jij bent wat ik wil
Jij haalt mij uit de kou
Jij maakt het verschil
Ik wil alleen maar jou
Nog 1 klein ding dat ik weten moet
Of jij ook iets voelt voor mij.
Als jij het wil geef ik mijn leven
En al wat ik heb meteen aan jou.
Tover ik zomer en zon uit mijn mouw
Alleen voor jou.
Voor je het weet ga je van me houden
Voor je het weet vind je mij normaal
Ja want dat ben ik toch.
En wie weet krijg je zoveel vertrouwen
Dat je ziet wat ik voor je ben: "ideaal."

- Saartje : (Saartje is duidelijk onder de indruk.)
Mooi. Heel mooi. Ik weet niet wat ik moet zeggen.
(zucht.) Amaai, ik ben serieus onder de indruk. Kom hier dat ik u een
zoen geef.
(Saartje omhelst frederick. Ze zoenen elkaar zeer hartstochtelijk.)
- Fred : Sarah. Wil je met me trouwen? Ik zal een goede echtgenoot en vader
voor u en je baby zijn.
- Saartje : (Begint zachtjes te huilen.) Graag. Heel graag.
(Ze zoenen elkaar opnieuw.)
Maar nu moet je eigenlijk naar ons ma mijn hand vragen.
- Fred : Zou je het erg vinden als ik alles zou vragen.
- Saartje : (glimlachend.) Nee, zotteke.
- Wiske : Frederick, je hoeft niets meer te vragen. Ik heb alles gehoord en je hebt
mijn toestemming.
- Fred: Dank u, schoonmoeder. Je zal er geen spijt van krijgen dat je me zopas
hebt opgenomen in uw familiekring.
Ik ben als het ware de beste schoonzoon die u zich kan dromen.
- Toon : Zeg mensen. Zouden we de Jef niet gaan roepen. Alles is nu toch
opgelost.
- Wiske : Ja zeker. Ga hem maar halen.
(Toon gaat naar de wc-deur en doet ze open.)
- Toon : (roepend.) Jef, kom maar. Alles is in orde.
- Jef : (Af. Roepend.) Ja, ik kom.
(Jef en Jean- Paul komen op via de wc-deur. Ze gaan zitten aan een
tafel.)
Hier zijn we dan terug en je ziet het. Mijne hond is nog niet ontsnapt.
- Wiske : Je mag hem zodadelijk afgeven aan Bertha. Die is haar koffers aan het
pakken.
(De privé-deur gaat open en Bertha komt op met haar koffer. Ze gaat
naar het midden van het café.)
- Bertha : Nog een goede dag.
- Cesar : Hela. Kom eens tot hier.
(Bertha gaat naar Cesar.)

Bertha : Ja vader.

Cesar : Nu moet je eens goed naar me luisteren. Jij hebt mij in al die jaren veel verdriet bezorgd. Zoveel verdriet dat ik besloten heb er een punt achter te zetten om u te aanvaarden als mijn dochter. Ik wil nooit met u nog iets te maken hebben. Verdwijen gewoon uit mijn leven. Maar denk eens goed na over alles. Misschien is het voor u nog niet te laat en kan je nog een goede worden maar dan zonder mij. Vaarwel Bertha Segers.

Bertha : (luid.) Vader, ik wil alleen maar zeggen.....

Cesar : (vlug.) Ga weg.
(Bertha gaat naar de buitendeur en opent die.)

Jef : Hier wacht eventjes. Neem Jean-Paul mee.
(Bertha kijkt om. Jef doet het hondenbandje af. Jean-paul gaat naar Bertha en samen gaan ze af.)

Wiske : Het is voorbij. Het cafe is gered.

Cesar : Beste vrienden. Mag ik eens iets vertellen?

Jef : Roza. Wat voor kleren heb jij nu aan. Is er iets gebeurd?

Roza : Ja. Er is veel gebeurd. De lotto trekking van verleden week is niet geldig en nu sta ik zwaar in de schulden.

Wiske : Ik heb al een klein beetje kunnen helpen door haar aan te nemen om Franske te vervangen als huisvrouw.

Jef : Roza, bij mij mag je ook komen werken. Ik heb een vrouw nodig om in de winkel te staan zou dat niets voor u zijn?

Roza : Ik kan dat altijd proberen en dan s'avonds kan ik naar hier komen om te kuisen.

Jef : Is het dan in orde?

Roza : Ja zeker. Dank u wel dat jullie mij zo goed helpen.

Jef : Het is niets. Dat is graag gedaan.

Wiske : En ik wil nog iets voorstellen.

Roza : Wat?

Wiske : We zullen hier een grote koopdag houden om al uw kledingstukken te verkopen. Zo kom je vlug uit de schulden.

Saartje : Ik zal helpen met de verkoop.

Toon : En ik zal op de post reclame maken.

Roza : Bedankt iedereen. Het is echt fijn om te weten dat je zoveel vrienden hebt.

Cesar : Beste vrienden. Mag ik nu eens iets vertellen?
(De buitendeur gaat open en Franske komt binnen. Hij is kletsnat van top tot teen. En hij is ook zeer vuil. In zijn hand heeft hij een natte krant. Als hij binnen komt staart iedereen hem aan.)

Cesar : Mijn krant is daar.

Toon : (luid.) Ze is precies een beetje vochtig geworden.

Wiske : Wat is er met u gebeurd?

Fred : Het regent toch vandaag niet. Volgens mevrouw Haagdoren blijft het de volgende dagen droog en rustig weer. De temperaturen schommelen...

Saartje : (vlug.) Zwijg maar Frederick. Ik denk dat Franske geen interesse heeft in het weer.

Wiske : Maar vertel dan toch wat er gebeurd is.

Franske : Nee. (stilte.) Nee, nee, nee.

Wiske : Waarom niet?

Franske : Jullie zouden me toch niet geloven.
Wiske : Is het zoiets ongelooflijk?
Franske : Ja.
Roza : Hou ons nu toch niet zo in spanning.
Franske : Zullen jullie niet lachen?
Roza : Nee.
Franske : Ik ben in de beek gereden.
Toon : Dat hadden we al door. Maar waarom?
(Er valt een kleine stilte.)
Franske : Ik ben moeten uitwijken voor een mummie.
(Iedereen begint te lachen behalve Cesar.)
Zie je nu dat jullie me niet geloven. En toch is het waar.
Wiske : We geloven u Franske. Je bent een brave.
Franske : Ik ben niet zot hoor. Ik heb echt een mummie gezien.
Roza : Ja, ja, we geloven je.
Wiske : Moet je geen andere kleren aantrekken?
Franske : Ik heb geen andere kleren bij.
Fred : Maar dat is niet zo erg mijnheer Franske. In mijn auto heb ik de
oplossing voor u liggen. Daar ligt namelijk
Saartje : (vlug.) Frederick, zwijg nu toch eens even met je gezaag.
Fred : Ja, schatje.
Roza : Amaai, die is al direct gedresseerd.
Franske : Ik zal maar naar huis andere kleren gaan halen.
(Franske gaat naar de buitendeur.)
Cesar : Beste vrienden. Mag ik nu eindelijk eens iets vertellen?
Toon : (luid.) Wat is er Cesar?
Cesar : Ga allemaal naar de toog en drink iets op mijn kosten.
Ik geef een tournee generale.
Franske: Ik denk dat ik nog eventjes blijf.
(Franske gaat naar de toog.)

EINDE

Bij de auteur is steeds een gratis catalogus te verkrijgen.